

แกงพว

ร่างสูงใหญ่ในชุดเสื้อเชิ้ตสีขาวแขนยาวปล่อยชายรุ่มร่ายออกมา
กองนอกกางเกงสแล็กสีดำเนื้อดีค่อยๆ เดินทอดน่องไปตามทางเดินใน
โรงพยาบาลอย่างสบายอารมณ์ บนท่อนแขนข้างซ้ายมีเสี้ยวทาสีเดียวกับ
กางเกงพาดเอาไว้ลวกๆ บ่งบอกถึงนิสัยไร้ระเบียบและไม่ยึดถือกฎเกณฑ์
ใดๆ ของเจ้าตัวได้เป็นอย่างดี เท้าหนาในรองเท้าหนังสีดำมันวับชะงักไป
นิดหนึ่ง ก่อนจะเดินผ่านกระจกติดผนังบานโตที่อยู่ทางซ้ายมือ เขาหันกลับ
ไปสำรวจตนเองครู่หนึ่งแล้วเสยเรือนผมดำกลับก่อนข้างย่องไม่เป็นทรง
เหมือนเพิ่งตื่นนอนให้เข้าที่เข้าทางอย่างลวกๆ ริมฝีปากหยักลึกสีสดล้อม
กรอบด้วยไรหนวดสีเขียวอ่อนจางโค้งขึ้นเป็นรอยยิ้มขบขันเมื่อเห็นสภาพ
ที่ดูมอมแมม ‘สมทบบาท’ อย่างที่อยากให้เป็น

“แกจะต้องไม่พลาดเด็ดขาด หวังหย่งเต๋อ...”

ชายหนุ่มพิมพ์คำเสียงต่ำอยู่ในลำคอ นัยน์ตามกริบได้ปีคิ้วเข้ม
วูปไหวขณะมองเงาสะท้อนของผู้ชายในกระจกเบื้องหน้าซึ่งเขารู้สึกว่าไม่ใช่
ตนเองในแบบที่เคยรู้จักเขาเสียเลย จริงอยู่ว่าใบหน้าเขาจัดที่เคยอึดเต็ม

ยังคงโดดเด่นชวนมองด้วยเครื่องหน้าสมบุรณ์แบบเช่นเคย ทั้งจุมูกโด่งคม เป็นเส้นตรงรับกับโหนกแก้มและแนวกรามได้รูปราวสลักเสลาซึ่งได้รับมาจากบิดา ประกอบกับเรียวปากหยักโค้งสีแดงปลั่งสวยเกินชายถอดแบบมาจากมารดา ทว่าแวตตาของเทพบุตรหน้าหวานที่มองตอบกลับมานั้นวาววับไปด้วยเปลวเพลิงสีนํ้าอย่างที่เขาไม่เคยรู้มาก่อนว่ามันสถิตอยู่ในกายตั้งแต่เมื่อใด เขารู้แต่เพียงว่า...เปลวไฟนี้จะไม่มีวันดับหากไม่ได้ชำระแค้นให้สาสม!

“พินาศไปครึ่งชั่วโมง”

เสียงหัวต๋าดังขึ้นเรียบๆ พร้อมกับร่างที่สูงเทียมกันก้าวเข้ามาประชิดทางด้านหลัง หย่งเต๋อหันหน้ากลับมาหาเจ้าของเสียงแล้วตีหน้าซื่อ

“โทษทีอกุ้ย ฉันย้อมผมนานไปหน่อย” ชายหนุ่มเงยหน้าขึ้นโดยอัตโนมัติเมื่ออีกฝ่ายเอื้อมมือมาติดกระดุมคอเสื้อให้อย่างคุ้นชิน

“ไปป่าน” เฉินก๊วยเน้นเสียงหนัก นัยน์ตาวาวเรียวขึ้นเดี๋ยวนิ่งสนิทพอกๆ กับใบหน้าที่เรียบเฉยจนดูติดใจจะเย็นชาอยู่สักหน่อย เรียวคิ้วเข้มพาดเฉียงขวัดเข้าหากันนิดๆ อย่างที่เจ้าตัวชอบทำเป็นประจำ “ตอนนั้นผมชื่อไปป่านเรียกเอาไว้ให้ชินด้วย จะได้ไม่หลุดต่อหน้าคนอื่น”

“รู้แล้วนะ” หย่งเต๋อยิ้มขึ้น ขณะไล่สายตามองชี้รุ่นน้องที่แต่งตัวเนี้ยบตั้งแต่ศีรษะจดปลายเท้า ผมเส้นเล็กที่ตัดสั้นเรียบร่อนนั้นเซตจนเรียบกริบพอกๆ กับเสื้อเชิ้ตและชุดสูทสีดำเนื้อดีที่เจ้าตัวสวมใส่อยู่

เขาคาดไม่ถึงจริงๆ ว่าไอ้หนุ่มน้อยช่างจ้าวเมื่อเจ็ดปีก่อนจะกลายเป็นผู้ชายมาดขรึมที่พูดน้อยต้อยหนักแถมเจ้าระเบียบแบบนั้นไปได้ ไม่เคยคิดเลยด้วยซ้ำว่าความสูญเสีย ‘ในครั้งนั้น’ จะทิ้งรอยแผลบาดลึกเอาไว้ในหัวใจของเฉินก๊วยถึงเพียงนี้...บาดแผลที่ลบเลือนทิ้งรอยยิ้มและความอ่อนโยนไปจากใบหน้าหล่อเหลาของหนุ่มน้อยวัยสิบแปดปี จนเหลือเพียงความหม่นคร่ำและเฉยชาขรึมเกินวัย

หย่งเต๋อเคยคิดว่าความเจ็บปวดที่เฉินก๊วยเผชิญคงจะค่อยๆ จางหายไปตามกาลเวลาที่ผ่านไป แต่กลับกลายเป็นว่ายิ่งนานวัน แม่พิมพ์แห่งความ

ทุกข์ที่เกาะกินลึกเข้าไปถึงจิตวิญญาณได้หล่อหลอมให้เขากลายเป็นคนในแบบที่เป็นอยู่...เลือดเย็นและสูญเสียความรักไปโดยปริยาย

“ไม่ได้เห็นพี่ยอมผมดำนานแล้ว ดูดีเหมือนกันนี่” เงินก๊วยดึงเนกไทสีเงินที่หย่องเต๋อซู่ม่อเอาไว้ในกระเป๋าทิ้งออกมาสะบัด แล้วตัวดพันรอบคอของอีกฝ่ายก่อนจะขยับปลายนิ้วเรียวยาวผูกอย่างคล่องแคล่ว

เท่าที่จำได้...หวังหย่งเต๋อที่เขารู้จักมักจะเปลี่ยนทรงผมและสีผมของมันเป็นอยู่ตลอดเวลาจนเขาแทบจำไม่ได้ เฉลอะๆ เกิดนึกเมื่อขึ้นมา พ่อคุณก็ลุกขึ้นมาโกนศีรษะเอาดี๊ๆ แถมยังดูดีเหลือเชื่อเพราะมีทรงศีรษะทวยสวยได้รูป ที่น่าหมั่นไส้คือหย่งเต๋อรู้ตัวว่ารูปร่างของตนชวนมองเพียงใด และไม่เคยรอช้าที่จะอวดอ้างสรรพคุณข้อนี้เสียด้วย

“ฉันดูดีตลอดอยู่แล้วว๊าย” หย่งเต๋อขยับไหล่ ปล່อยให้เงินก๊วยรัดเนกไทให้เข้าที่ “แล้ว...ไอ้แก่นั่นมันพื้นหรือยัง หรือว่ามองเพ่งลงนรกไปแล้ว”

“ยังไม่ตาย ตอนนั้นพื้นซีดอันตรายแล้ว นอนอยู่ในห้องไอซียู ได้ยินว่าถ้าคืนนี้ไม่มีอาการแทรกซ้อนอะไร พรุ่งนี้คงจะย้ายขึ้นไปห้องพิเศษบนชั้นสิบสี่” เงินก๊วยนิ่งไปชั่วอึดใจ นัยน์ตาเล็กเรียวจ้องใบหน้าคมคายที่ดูอึดโรยจากการอดนอนเบื้องหน้าหนึ่งราวกับจะค้นหาคำตอบ “พี่แน่ใจนะว่าอยากทำแบบนี้จริงๆ”

“แน็งกว่าแน” เปลวเพลิงหลังดวงตาสีนิลลุกวามขึ้นอย่างน่าสะพรึง “เกิดว่าฉันจะปล่อยให้คนที่ทำให้แม่ฉันต้องนอนเจ็บหนักลอยนวลไปได้ง่ายๆ หรือไง”

หย่งเต๋อยิ้มหวานราวกับไม่มีความโกรธเคืองใดๆ สถิตอยู่ในหัวใจทั้งที่แทบจะสำรอกความแค้นที่ทะเลาะทะเล้นจนแน่นอกออกมาอยู่แล้วแท้ๆ...ภาพฟ้าใสผู้เป็นมารดาซึ่งนอนไร้สติอยู่ในห้องไอซียูโดยมีเครื่องช่วยหายใจและสายน้ำเกลือห้อยระโยงระยางอยู่รอบตัวยังคงตามมาหลอกหลอนจนไม่อาจข่มตานอนหลับได้มาเกือบอาทิตย์

“อย่าเพิ่งด่วนสรุป เรายังไม่มีหลักฐานเลยนะพี่ว่าไอ้แก่น่ามอยู่

เบื้องหลังการลอบวางระเบิดเมื่ออาทิตย์ก่อนจริงๆ หรือเปล่า” เสียงหัวต่ำของเงินก๊วยเบาลงนิดหนึ่งเมื่อนึกถึงสถานการณ์ที่อีกฝ่ายกำลังเผชิญอยู่ เขาเองก็โกรธแค้นไม่น้อยที่เห็นฟ้าใสที่ตนรักดูจืดจางไปเสีย ต้องมารับเคราะห์เรื่องความขัดแย้งระหว่างกลุ่มผู้ทรงอิทธิพลในเมืองไทยกับแก๊งฮวงหลงเช่นนี้ แต่การด่วนตัดสินใจลงมือแก้แค้นโดยใช้อารมณ์นำหน้าสมองเช่นนั้นอาจนำมาซึ่งความเสียหายใหญ่หลวงได้ และเขาจะไม่มีวันยอมพลาดพลั้งจนต้องเป็นฝ่ายสูญเสียอีกเป็นอันขาด “อีกอย่างสภาพของไ้ฮั่มตอนนั้นก็ดูไม่จิตนักหรอก ถูกยิงเจาะกะโหลกแบบนั้น ถ้าไม่พิการก็เลี้ยงไม่โต รอดมาได้ก็ถือว่าปาฏิหาริย์มากแล้ว”

เมื่อวานนี้ข่าว ฆาตกร พิฆาตกรรม อติตเจ้าพ่อคนดังของภาคกลางถูกลอบสังหารนั้นเป็นข่าวครึกโครมระดับประเทศที่ผู้คนต่างก็ให้ความสนใจ เพราะเป็นที่รู้กันดีว่าเขาเคยพัวพันกับคดีค้ายาเสพติดในแถบสามเหลี่ยมทองคำที่มีคนใหญ่คนโตในแวดวงการเมืองรวมไปถึงคนมีสีทั้งหลายร่วมมึ่เกี่ยวข้องด้วย ทางตำรวจเชื่อว่าปมการลอบสังหารนั้นเกิดจากความขัดแย้งเรื่องผลประโยชน์ทับซ้อนกับกลุ่มผู้ทรงอิทธิพลหลายกลุ่มที่เจ้าตัวตั้งป้อมเป็นศัตรูด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง แก๊งฮวงหลง มาเฟียข้ามชาติที่ถือเป็นศัตรูตัวฉกาจและมักจะปะทะกันอยู่เนืองๆ มีข่าวลือด้วยว่าเหตุระเบิดที่ห้างโกลเด้นมอลล์ ธุรกิจหน้าฉากของแก๊งฮวงหลงเมื่ออาทิตย์ก่อนจนมีผู้ได้รับบาดเจ็บจำนวนมากเป็นฝีมือของเจ้าพ่อคนดังคนนี้ ตำรวจจึงคาดเดาว่านี่อาจจะเป็นหนึ่งในประเด็นที่ทำให้เขาถูกลอบยิงจนอาการสาหัสด้วยก็เป็นได้

“ไ้ฮั่มยังมันไม่มีฝีมือ ถ้าเป็นฉันละก็ มันได้สมองไหลตายโหงไปตั้งแต่เมื่อวาน ไม่อยู่รอดนอนเป็นผักแบบนี้หรอก” หยงเต๋อเหยียดปากออกเป็นรอยยิ้มหยัน “แกอยากจะทำหลักฐานปัญญาว่อนอะไรก็ทำไปเถอะ อาก๊วย แต่สำหรับฉัน การที่ไ้ฮั่มตั้งตัวเป็นศัตรูกับฮวงหลงอย่างออกนอกหน้ามาตลอด ก็ถือว่ามีเหตุผลเพียงพอที่ฉันจะเป่าบาลมันแล้ว และฉันจะไม่ยอมให้แกมาขวางฉันเป็นอันขาด!”

“ก็เพราะพี่ใจร้อนแบบนี้นี่ละ บอสกับพ่อถึงกำชับให้ผมต้องคอยดูพี่ให้ดี เดือนก่อนพี่ก็ก่อเรื่องยุ่งไปครั้งหนึ่งแล้ว กว่าจะเคลียร์ได้บอสแทบจะหักคอพี่ตาย พี่จำไม่ได้หรือไม่ว่า”

เงินก๊วยถอนใจเมื่อนึกถึงสีหน้าถ่มทิ้งของแดเนียล หรือหวังเลี้ยวเทียนผู้ยิ่งใหญ่แห่งแก๊งฮวงหลง แต่จะยิ่งใหญ่เพียงใดก็ยังปราบพยศลูกชายคนโตไม่อยู่ แม่แท้ที่จริงแล้วสองพ่อลูกจะรักกันสุดหัวใจชนิดยอมตายแทนกันได้ แต่ด้วยเป็นคนที่มีทูลีแรงกล้าไม่เคยยอมลงให้ใครทั้งคู่จึงทำให้มีปากเสียงและทุ่มเถียงกันอยู่บ่อยครั้งจนดูเหมือนไม่ค่อยลงรอยกันเท่าใดนัก

“แกนี่...ซึบ่นเหมือนพ่อไม่มีผิด”

หย่งเต๋อขมวดคิ้วอย่างหงุดหงิดใจ เขาไม่ชอบที่บิดามักจะคอยกำกับชีวิตทุกอย่างก้าวร้าวกับเขาเป็นเด็กอมมืออยู่เสมอ ประหนึ่งว่าไม่เคยไว้วางใจเขาเลย เขารู้ว่าบิดาตั้งมาตรฐานของการเป็นผู้สืบทอดแก๊งฮวงหลงเอาไว้สูงลิ่วเพียงใด และเขา...ก็ยังไม่เคยดีพอในสายตาของคนเป็นพ่อเสียที

“พี่ก็เลิกทำตัวไร้สาระเสียทีสิ ผมจะได้เลิกบ่น”

เงินก๊วยจัดปากเลื้อยของคนทีใครๆ เรียกกันว่าคุณชายน้อยแห่งตระกูลหวังให้เข้าที่ เป็นการจบบทชี้แต่งตั้งที่เขาทำให้ได้อยู่เสมอตั้งแต่สมัยไปเรียนอยู่ที่อังกฤษด้วยกันจนมักถูกเพื่อนฝูงล้อเลียนสนุกปากว่าเหมือนคู่เกย์ที่อยู่กินกันมานาน และที่ร้ายที่สุดก็คือ นอกจากคุณชายน้อยจะไม่ปฏิเสธแล้ว ยังแกล้งรับลูกหน้าตาเฉย ทำเอาสาว ๆ หลายต่อหลายรายเข้าใจผิดไปว่าเงินก๊วยมีรสนิยมเยี่ยงเบนไปเสียนี้ แถมพอเขาหันมาควงสาวสวยไม่ซ้ำหน้าเอาอย่างลูกพี่ใหญ่บ้าง ก็หาว่าเขาแสร้งทำเป็นชอบเพศตรงข้ามเพื่อปกปิดตัวตนที่แท้จริงบ้างละ เป็นไปเช็กซวลบ้างละ สุดท้ายเงินก๊วยจึงเลิกใส่ใจเสียงลือลอมไร้สาระพวกนั้นโดยสิ้นเชิง ไม่ใช่เพราะชินชา แต่เพราะเขารู้ดีว่าตนเองไม่ได้เป็นดังที่ใครๆ กล่าวหา ผู้หญิงหน้าไหนจะเข้าใจผิดคิดว่าเขานิยมชมชอบไม้ป่าเดียวกันกับข้าง ในเมื่อทุกตารางนิ้วของหัวใจเขาอุทิศให้นางฟ้าผู้แสนอ่อนหวานมาเนิ่นนานกว่าสิบปีแล้ว แม้ว่าเธอจะไม่เคยเห็นค่า

ของมันเลยก็ตาม

“งานของเราในครั้งนี่คือ แฝงตัวเข้ามาสืบหาความจริงว่าภามอยู่เบื้องหลังเรื่องทั้งหมดหรือเปล่า แล้วคอยรายงานความเคลื่อนไหวให้บอสรู้เป็นระยะๆ ไม่ใช่เด็ดหัวพวกมัน ฉะนั้นพี่ห้ามลงมือโดยพลการเด็ดขาด ไม่อย่างนั้นผมจะชวยไปด้วย”

คุณชายน้อยยกไหล่อย่างไม่ยี่หระต่อคำประกาศที่บ่งชี้ว่าถ้าเขาจัดการนอกสังกะสี คงต้องรับโทษสถานหนักจากท่านหัวหน้าแก๊งฮวงหลง ผู้ยิ่งใหญ่เป็นแน่ คำถามก็คือ...เขาต้องสนใจด้วยหรือว่าจะถูกลงโทษขั้นรุนแรงเพียงใด ในเมื่อคิดจะเอาชีวิตของตนมาทิ้งในถิ่นศัตรูเพื่อล้างแค้นให้มารดาอยู่แล้ว เขาแอบได้ยินแดเนียลคุยกับแพทย์เจ้าของไข้ของนายหญิงแห่งฮวงหลงเมื่อสองสามวันก่อนว่าแม่อาการโดยรวมจะดีขึ้นมากแล้ว แต่การทำงานของสมองยังไม่ค่อยเป็นปกติเท่าใดนัก และจะต้องนอนเป็นเจ้าหญิงนิทราเช่นนี้ไปอีกนานเท่าใดก็ไม่อาจทราบได้ อาจจะอีกหนึ่งสัปดาห์ สองเดือน สามปีหรือตลอดไปก็ล้วนเป็นไปได้ทั้งสิ้น

นั่นหมายความว่าหย่งเต๋ออาจจะไม่ได้เห็นดวงตาที่ทอดมองมายังเขาอย่างอ่อนโยน ไม่ได้เห็นรอยยิ้มอ่อนหวานที่เติมเต็มหัวใจอันอ่อนล้าให้ชุ่มฉ่ำ และ...อาจจะไม่มีมือเล็กบางที่คอยลูบศีรษะของเขาทุกครั้งที่ทิ้งตัวลงนอนหนุนตักแสนนุ่มนั้นอีกแล้ว

คิดได้เท่านั้น ความหวาดกลัวระคนเคืองแค้นก็เล่นปราดเข้าจับหัวใจ และผลักดันให้เขามายืนอยู่ ณ จุดนี้...

จุดที่เขารู้ดีว่าจะไม่วันหลังกลับจนกว่าจะได้ชำระแค้นให้สาสม! หย่งเต๋อรู้ดีว่าแดเนียลเองก็คงเจ็บปวดไม่น้อยไปกว่าเขา แต่ด้วยภาระรับผิดชอบอันใหญ่หลวงที่มีต่อแก๊งฮวงหลงคำค่ออยู่ทำให้ไม่สามารถพุ่งเข้าไปหักคอไอ้คนที่คาดว่าเป็นตัวการได้ตั้งใจคิด อีกทั้งยังมีอินเตอร์โพลองค์กรปราบปรามอาชญากรรมระดับโลกคอยจับตาดูอย่างใกล้ชิดว่าฮวงหลงจะอาละวาดจนเกินขอบเขตที่เคยตกลงกันไว้หรือไม่

บ่อยครั้งที่แก๊งฮวงหลงหรือแก๊งมังกรทองต้องทนผีนกล้ำกลืนรับหน้าที่ตำรวจในคราวโจรออกปะทะกับแก๊งอิทธิพลต่างๆ ตามคำสั่งของอินเทอร์เน็ตโพล เพื่อแลกกับการลบล้างความผิดร้ายแรงหลายกรณีที่เคยก่อไว้ในสมัยที่หวังเฟย ผู้เป็นบิดาของแตเฉียนยังดำรงตำแหน่งหัวหน้าแก๊งอยู่แน่นอนว่าฮวงหลงยังคงอิทธิพลและความยิ่งใหญ่แทบทุกประการภายใต้การสนับสนุนของอินเทอร์เน็ตโพลที่มักจะเอาหูไปนาเอาตาไปไร่กับธุรกิจในด้านมืดของแก๊งอยู่เสมอ แต่ก็ถือว่าเป็นความยิ่งใหญ่ที่มาพร้อมปลอกคอและโซ่ล่ามแน่นหนาเพื่อใช้ควบคุมอยู่เบื้องหลังไม่ต่างอะไรกับ...สุนัขรับใช้!

เงินกู้ยืมเดินนำหน้าหย่งเต๋อไปยังชั้นสามที่มีการคุ้มกันค่อนข้างเข้มงวด ลูกมังกรหนุ่มเหลือบตามองไปรอบด้านแล้วรู้สึกประหลาดใจไม่น้อยที่มีเจ้าหน้าที่ตำรวจทั้งในเครื่องบินและนอกเครื่องบินนับสิบนายยืนประจำอยู่ตามจุดต่างๆ โถ่มาตั้งแต่ทางเดินด้านหน้าลิฟต์ เคาน์เตอร์ของแพทย์และพยาบาล ไปจนถึงห้องรับรองสำหรับญาติที่มาเฝ้าอาการคนไข้ แต่กลับไม่มีวีแววของเพื่อนฝูงร่วมวงม่วนม่วนเดียวกันกับเจ้าพ่อคนดังเลยแม้แต่คนเดียว กระทั่งเหล่าลูกน้องที่น่าจะมาห้อมล้อมหน้าหลังคอยเฝ้าเจ้านายก็ยังไม่เห็นแม้แต่เงา

แปลก...

“สวัสดีครับ พวกเรามาจากหน่วยพิเศษของอินเทอร์เน็ตโพล เมอสิเออร์ฌอง-ปอล กุสโต บอกให้มาพบคุณภัทรพลก่อนเริ่มงาน”

เงินกู้ยืมเอ่ยทักทายกลุ่มชายในชุดสูทกลุ่มใหญ่ที่นั่งหน้าเครียดอยู่ในห้องรับรองข้างๆ ห้องไอซียู ชายหนุ่มหน้าตาหล่อคมที่นั่งอยู่กลางวงสนทนารีบขยับตัวลุกขึ้นยืน เขาดูจะสูงพอๆ กับหย่งเต๋อที่มีความสูงเกือบๆ ๑๙๐ เซนติเมตรและมีผิวสีแทนสวยชนิดที่ฝรั่งผิวขาวซีดแถบยุโรปต้องเหลียวมองด้วยความอิจฉา ดวงตาหวานน่าน้ำที่อยู่ใต้แว่นดำแว่นเข้มนั้นดูทรงเสน่ห์เหลือร้าย ยิ่งเข้ากับจมูกโด่งที่ปลายงุ้มนิดๆ และเรียวปากหยักโค้งสีเข้มดูคันศรด้วยแล้ว ผู้ชายคนนั้นเรียกได้ว่ารูปหล่อราวกับเพิ่งหลุดออกมาจาก

นิตยสารแฟชั่นทีเดียว แม่ผมเผ้ายุ่งเหยิงและสวมเพียงเสื้อเชิ้ตสีครีมกับกางเกงสแล็กส์สีดำๆ ก็ยังดูดีเหลือเชื่อ

“ผมเอง...ภัทรพล...” เสียงหัวที่ติดจะเห็บนิดๆ จากความเหนื่อยล้าและการอดนอนแทบจะกลืนหายลงไป ในลำคอทันทีที่เขากวาดตามองใบหน้าของชายหนุ่มที่ยืนยิ้มอยู่ข้างๆ เฉินก๊วย ภัทรพลเบิกตากว้างอย่างตกตะลึง “มะ...ไม่จริง...ปะ...เปี่ยนเหลียน^๑หวัง...”

หย่งเต๋ออี้มหวานรับฉายาที่คุ้นหูตนเองเป็นอย่างดีมาตลอดช่วงห้าปีที่ผ่านมา ฉายาที่น้อยคนนักที่เอ่ยมันต่อหน้าเขาแล้วจะมีโอกาสเดินจากไปแบบมีลมหายใจ!

“ขอตัวเดี๋ยวนะ”

ภัทรพลหันไปบอกกลุ่มชายฉกรรจ์ที่หย่งเต๋อและเฉินก๊วยมองปราด

^๑ เปี่ยนเหลียน คือการแสดงส่วนหนึ่งของอุปรากรจีนหรือที่เราเรียกว่างิ้วของเสฉวน (บางครั้งก็เรียกว่างิ้วเปลี่ยนหน้า การเปลี่ยนหน้ามี ๓ วิธี คือ ลูบหน้า เปาหน้าและการดึงผิงหน้า การลูบหน้าคือ นักแสดงใช้สีน้ำมันทาไว้ในตำแหน่งใดตำแหน่งหนึ่งบนใบหน้าที่กำหนดไว้ เวลาแสดงใช้มือลูบก็จะเปลี่ยนเป็นอีกสีหนึ่ง ส่วนการเปาหน้านั้นเหมาะสำหรับเครื่องแต่งหน้าที่เป็นแป้งผง เวลาแสดงจะเอากล่องเล็กๆ ที่บรรจุแป้งผงวางไว้บนเวทีในตำแหน่งที่ผู้ชมมองไม่เห็น นักแสดงจะทำท่ารำฟุบตัวลงกับพื้น แล้วถือโอกาสม้วนหน้าลงใกล้กล่องที่วางซ่อนไว้ และเปาแป้งในกล่อง ให้พุ่งขึ้นมาปะหน้า หน้าของนักแสดงก็จะเปลี่ยนเป็นสีอื่นไป ส่วนการดึงหน้าหากหรือเรียกอีกอย่างว่าผิงหน้าเป็นวิธีการเปลี่ยนหน้าที่ซับซ้อนที่สุดบนเวที คือเอาผิงหน้าที่ทำด้วยผ้าแพร แต่ละรูปผูกด้วยเส้นไหมเส้นหนึ่ง แล้วเอาผิงหน้าแต่ละรูปติดการปิดซ่อนลงไปบนหน้า ส่วนเส้นไหมนั้นก็ผูกติดไว้ที่เสื้อของผู้แสดงตรงที่เขาารู้สึกว่าสะดวกมือและไม่เป็นที่สังเกตของผู้ชม ว่ากันว่านักแสดงสามารถเปลี่ยนหน้าได้ถึง ๓ หน้าต่อวินาทีทีเดียว ปัจจุบันการแสดงประเภทนี้ถือว่าเป็นมรดกของชาติจีนที่จะไม่แพร่พรายให้คนต่างชาติรู้เด็ดขาด แม้แต่ลูกสาวที่เกิดในตระกูลที่แสดงงิ้วเปลี่ยนหน้าก็ไม่มีโอกาสฝึกฝนเพราะถือว่าลูกสาวจะต้องแต่งงานออกเรือนไปและอาจนำความลับของการแสดงไปเผยแพร่ให้คนอื่นทราบได้

เดี๋ยวก็รู้ว่าเป็นตำรวจนอกเครื่องแบบที่ถูกส่งมารักษาภาม แล้วส่งสายตาให้สองหนุ่มที่เพิ่งมาใหม่เดินตามออกมาด้านนอก เมื่อเดินมาถึงมุมตึกทางด้านหน้าห้องน้ำซึ่งค่อนข้างลับตาคนแล้วจึงหันกลับไปเผชิญหน้ากับผู้มาเยือนอีกครั้ง นัยน์ตาจับจ้องไปยังใบหน้าขาวจั๊ตที่แต่งแต้มด้วยรอยยิ้มหวาน นั่นเด่นระริกอย่างवादห้วน... ใครบ้างจะไม่รู้สึกเช่นเดียวกับเขาหากได้เห็นมัจจุราชมายืนยิ้มอยู่เบื้องหน้าเช่นนี้!

“นี่มันเรื่องบ้าอะไรกัน...” ภัทรพลกดเสียงลงต่ำพอให้ได้ยินกันสามคน “อินเตอร์โพลบอกว่าจะส่งเจ้าหน้าที่มาช่วยอารักขาคุณภามกับลูกสาวแล้วทำไมถึงเป็นพวกแกไปได้ ในเมื่อแกังฮวงหลง...”

“กำลังมีเรื่องกับไอ้แก่นน้อยๆ ไซ้ใหม่ละ” หย่งเต๋อตบประโยคให้เสร็จสรรพ “ไม่เจอกันนาน ยังชอบทำหน้าที่เครียดเหมือนเดิมไม่มีผิตเลยนะรู้ไหม ทำหน้าย่นแบบนั้นะแก่เร็วนะพี่”

ไม่พูดเปล่า ลูกมังกรหนุ่มยังจิ้มปลายนิ้วไปที่กึ่งกลางระหว่างเรียวคิ้วที่ขมวดของภัทรพลอย่างยั่วเย้า อีกฝ่ายรีบปัดมือของเขาทิ้งราวเป็นของร้อน ดวงตาหอบประกายกร้าวขึ้นมาในทันที

“นี่ไม่ใช่เวลามาล้อเล่นกันนะ พวกแกกำลังวางแผนอะไรอยู่กันแน่เนโม”

“แหม น้อยใจจัง รู้จักกันมาตั้งนานไม่น่ามองกันในแง่ร้ายแบบนี้เลย ผมแค่มาทำหน้าที่ตามที่อินเตอร์โพลมอบหมายให้ ประสาสุนัขรับใช้ที่ดีก็เท่านั้นเอง”

“แล้วแกมีเงื่อนให้ฉันมองด้วยหรือไง” ภัทรพลขบกรามแน่น รอยยิ้มหวานปานเทพบุตรของคนที่ยืนอยู่เบื้องหน้าทำให้เขารู้สึกร้อนรอนยิ่งนัก... ไซ้เขารู้จักหวังหย่งเต๋อมานาน... นานพอที่จะรู้ว่าคนที่ยืนยิ้มหวานปานเทพบุตรจากสวรรค์คนนั้นแท้ที่จริงแล้วคือปิศาจบำเลียดจากนรกอเวจีๆ นี่เอง

ครั้งแรกที่พบหน้ากันที่อังกฤษ สมัยที่ภัทรพลกำลังเรียนปริญญาโทด้านรัฐศาสตร์อยู่นั้น เขารู้เพียงว่าหนุ่มน้อยรูปงามที่อาศัยอยู่ที่อะพาร์ต-

เมนต์หุข้างหอพักของเขาชื่อ ‘นะโม ทิพย์ศาสตร์’ เป็นนักศึกษาของออกซ์ฟอร์ดที่มีผลการเรียนค่อนข้างโดดเด่นขัดกับพฤติกรรมเสเพลอย่างเหลือเชื่อ แม้มืดจะห้ามๆ และชอบกบฏต่อระเบียบกฎเกณฑ์อยู่บ้าง แต่นิสัยดีและถือว่าเป็นคนน่าคบหาคนหนึ่ง ชายหนุ่มสนิทสนมกับเพื่อนบ้านหน้าหยกอยู่เป็นแรมปี กว่าจะรู้ซึ่งถึงตัวตนอันน่าสะพรึงที่ซ่อนอยู่เบื้องหลังรอยยิ้มหนุ่มฉวยและแววตาขี้เล่นคู่นั้น

ใครจะไปคาดคิดว่าคนที่ดูเหมือนคุณชายผู้อ่อนต่อโลกอย่างนายนะโมจะยิ่งแสบหน้าคนได้อย่างไม่สะทกสะท้านสักนิด หากไม่เห็นกับตัว ภัทรพลคงไม่มีวันเชื่อเป็นแน่ว่าผู้ชายเบื้องหน้าจะสามารถฆ่าคนได้ทั้งรอยยิ้มแบบนั้น

“ฉันขอร้องนะโม ไม่ว่าเกิดจะทำอะไรก็ตาม ฉันอยากให้ล้มเลิกเสียตั้งแต่ตอนนี้ ถือว่า...เห็นแก่มิตรภาพในอดีตของเราก็ได้”

“มิตรภาพในอดีตของเราอย่างนั้นหรือ ฟังสวดยหรุสมกับเป็นลูกชายของอดีตอธิบดีกรมตำรวจจริง”

รอยยิ้มหยันที่ผุดพวยขึ้นบนริมฝีปากคู่สวยทำเอาภัทรพลหน้าชาวบด้วยความละอาย...เขาไม่รู้ด้วยซ้ำว่าระหว่างเขากับผู้ชายตรงหน้านี้จะยังหลงเหลือมิตรภาพที่ว่ำนั่นต่อกันอีกหรือไม่ ในเมื่อเขาเป็นฝ่ายเลือกที่จะตีตัวออกหากจากเพื่อนรุ่นน้องหลังจากรู้ว่าเป็นทายาทของแก๊งฮวงหลง กลุ่มอิทธิพลมืดที่ทรงอำนาจที่สุดในแถบเอเชีย เขาเองก็รู้สึกผิดอยู่ไม่น้อยที่ต้องทำตัวเหินห่างกับเพื่อนซี้ที่เข้ากันได้แทบจะทุกเรื่อง แต่ในขณะนั้น ภัทรชัย บิดาของเขาเพิ่งรับตำแหน่งอธิบดีกรมตำรวจหมาดๆ และกำลังเป็นที่จับตามองของคนทั้งประเทศ คงไม่ดีนักที่ลูกชายเพียงคนเดียวอย่างเขาจะพัวพันกับแก๊งอิทธิพลซึ่งอยู่บนถนนสายที่เป็นเส้นขนานกับบิดาของตนเอง

“คุณเป็นแคเลิเอซอง^๒ของหน่วยอินเตอร์โพลที่ไทย หน้าทีของคุณคือประสานงานและอำนวยความสะดวกในภารกิจของเรา คุณไม่มีสิทธิ์ก้าวก่ายไม่ว่าในกรณีใดๆ ทั้งสิ้น ผมเชื่อว่าสำนักงานใหญ่ที่ฝรั่งเศสน่าจะ

แจ้งให้คุณทราบแล้วไม่ใช่หรือครับคุณภัทรพล”

เงินก็เย้ยขึ้นด้วยน้ำเสียงราบเรียบหลังจากยืนเงียบอยู่นาน ร่างสูงก้าวออกมายืนขวางกลางระหว่างลูกมังกรหนุ่มกับอดีตคนคุ้นเคย นัยน์ตาวาวเรียวขึ้นแต่ยวบจ้างวงหน้าค้มกายของภัทรพลอย่างเย็นชา ผิดจากหนุ่มน้อยที่เขาเคยรู้จักในอดีต เด็กหนุ่มคนนั้น...เยียบขีมิก็จริง แต่แวต่ายังพอฉายชัดถึงความเป็นมนุษย์ที่มีหัวใจติดหัวใจอยู่บ้าง ไม่ใช่กร้าวกระด้างและชืดชารวไร้วินญณเช่นนี้

“พี่หย่งเต๋อ ผมว่าเราแจ้งไปทางคุณฉง-ปอล ขอเปลี่ยนตัวผู้ประสานงานดีกว่า เพราะดูแล้วทำทางจะไวใจไม่ได้ คงต้องเร่งตรวจสอบด้วยว่ารับสินบนมาหรือเปล่า ถึงได้หวังไ้อัฎมจนออกนอกหน้าขนาดนี้”

“คนอย่างฉันไม่เคยขายศักดิ์ศรีแลกเงิน!” ภัทรพลคำรามเสียงต่ำอยู่ในลำคอ เขาพยายามข่มอารมณ์โกรธเกรี้ยวที่เริ่มพลุ่งพล่านกลับลงไปนอกอย่างยากเย็น ลิเอซงมือทองของหน่วยอินเทอร์โพลประจำประเทศไทยผู้แสนเยือกเย็นผ่อนลมหายใจยาวขณะสงบสติอารมณ์ หากไม่เพราะภารกิจในครั้งนี้ ‘สำคัญ’ สำหรับเขามาก เขาคงขอถอนตัวไปตั้งแต่เห็นหน้าไ้อัฎสองคนนี้แล้ว “ฉันยอมรับว่ารู้จักกับ งาม พิมพ์สุริยา และเป็นห่วงเรื่องคดีของเขามาก แต่ไม่เคยมีเรื่องสินบนสกปรกมาเกี่ยวข้องทั้งนั้น ที่จริงฉันก็ไม่อยากจะเข้ามาขวางกลางเรื่องบาดหมางครั้งนี้หรอกนะ แต่ฉันมีเหตุผลส่วนตัวที่ต้อง...”

ประโยคที่เหลือกลิ้นหายลงไปนลำคอทันทีที่เห็นเจ้าหน้าที่ตำรวจที่สวมเครื่องแบบเต็มยศกำลังเดินตรงมาหาเขาด้วยท่าทางเหนื่อยอ่อนไม่ต่างจากเจ้าหน้าที่คนอื่นๆ ที่ต้องอยู่เฝ้าหน้าห้องไอซียูกันมาทั้งคืน และ

^๒ ลิเอซง (Liaison) คือฝ่ายที่คอยประสานอำนวยความสะดวกระหว่างหน่วยงานหรือในการจัดงานประชุมใหญ่ๆ โดยมากจะเป็นคนที่มีไหวพริบปฏิภาณและมีความสามารถในการสื่อสารได้หลายภาษา ตัดสินใจและแก้ปัญหาเฉพาะหน้าได้อย่างฉับไว

กำลังรอเจ้าหน้าที่ผลัดต่อไปมาเปลี่ยนเวร

“คุณภัทรพลครับ คุณลูกแก่วัยยากจะกลับบ้านไปเก็บเสื้อผ้าและของใช้ส่วนตัว แต่ผมเห็นว่ามันยังไม่ปลอดภัยนักก็เลยขอมาปรึกษาคุณที่เป็นตัวแทนของอินเตอร์โพลก่อนว่าสมควรจะอนุญาตไหม”

“ผมว่าอย่าเพิ่งให้กลับไปที่บ้านจะดีกว่า มันอันตราย เดี่ยวผมจะไปอธิบายให้น้องลูกแกฟังเอง” ภัทรพลระบายลมหายใจยาว สองขาที่ยับก้าวเดินหนักอึ้งด้วยน้ำหนักของความกังวลระคนหวาดกลัวที่อัดแน่นอยู่ในหัวใจ ชายหนุ่มรอให้เจ้าหน้าที่ตำรวจเดินนำหน้าไปจนอยู่ในระยะที่ไกลเกินกว่าจะได้ยินบทสนทนา แล้วเอื้อมมือไปแตะท่อนแขนของอดีตเพื่อนรุ่นน้องด้วยกิริยาที่คล้ายจะวิงวอนอยู่ในที่ “ฉันขอร้องละนะ นะโม อย่าเพิ่งลงมืออะไรจนกว่าจะได้หลักฐานแน่ชัดเสียก่อน ถ้าถึงตอนนั้นแล้วมีหลักฐานว่าภามีส่วนในเรื่องการวางระเบิดที่ห้างไกลเด็นมอลล์จริงๆ ไม่ว่าแกจะทำอะไรฉันก็จะไม่ห้ามเลย”

“แหม...ท่าทาง ‘เหตุผลส่วนตัว’ ของพี่คงจะสวยไม่หยอก พี่ถึงลงทุนขอร้องผมถึงขนาดนี้”

หย่งเต๋อเบะปาก พอจะเดาถึงเหตุผลส่วนตัวที่ภัทรพลต้องยื่นมือเข้ามายุ่งได้ไม่ยาก เท่าที่รู้...ภามีลูกสาวอยู่หนึ่งคนชื่อ ไอคิกา พิมพ์สุริยา เขาไม่เคยเห็นหรือรู้ว่าแม่นั้นรูปร่างหน้าตาเป็นอย่างไร แต่เดาจากท่าทาง รื้อร่นกระวนกระวายของเพื่อนรุ่นพี่แล้ว คงจะเป็นสาวสวยที่เจ๋งจัดน่าดูชม ถึงได้ป้อนหัวให้หนุ่มเจ้าเสน่ห์ที่มีแต่ผู้หญิงพว่ำเพื่อหาอย่างภัทรพลยอมกลืนน้ำลายตนเอง เอาตัวเข้าไปพัวพันกับลูกสาวของผู้มีอิทธิพลต่างๆ ที่เคยประกาศก้องว่าจะไม่คบค้าสมาคมกับคนประเภทนี้เป็นอันขาด

ร้ายไม่ใช่เล่นนะแม่คุณ...

“ลูกแก่วัยเป็นคนสำคัญของฉัน” ภัทรพลจ้องใบหน้าคมคายของหย่งเต๋อเซมิ่ง “เขาเป็นเด็กดี แล้วก็ไม่รู้เรื่องราวอะไรกับความบาดหมางของพวกแกด้วย อย่าดึงเขาเข้าไปเกี่ยวเป็นอันขาด แต่ถ้าเกิดจะทำร้ายเขา

ก็ขอให้รู้ไว้เลยว่าฉันจะไม่ยอมอยู่เฉยๆ แน่!”

“อู๊ย...น่ากลัวจัง” ทายาทแก๊งฮวงหลงแสรังสูตปากแล้วห่อไหล่ ทำตัว
ลั่น “ผมไม่แตะคนสำคัญของพี่หรอก ถ้าไม่มาแตะผมก่อน โอ้ผมมันเป็น
คนใจบุญเสียด้วย สาวไหนเสนอ ผมต้องสนอง ทำให้สาวๆ ผิดหวังมันบาป”

“นะโม!”

ลิเอซของหนุ่มหน้าเครียดยืนมาทันตา เขารู้ดีว่าพ่อเทพบุตรจำแลง
เมืองหน้าเป็นนักรักตัวฉกาจผัดกับหน้าตาทำทางใส่ชื้อมากมายนัก ผู้หญิง
คนไหนอยู่ใกล้เป็นได้ตกบ่วงลวงรักของเขาทุกรายไป ก่อนจะต้องน้ำตา
เช็ดหัวเข่าเมื่อถูกเขาสลัดทิ้งอย่างไม่ใยดีเพื่อไปหาของเล่นชิ้นใหม่ที่น่าสนใจ
กว่า นอกจากจะเป็นผู้ชายอันตรายที่ติดแบล็กลิสต์อันดับต้นๆ ในรายชื่อ
ของอาชญากรรุ่นใหม่ๆ เขายังเป็นเคซาโนวาตัวพ่อและเป็นผู้ชายคนสุดท้าย
ในโลกที่ภรรยาพลจะปล่อยให้มีโอกาสใกล้ชิดกับไอศิก้าอีกด้วย

“สบายใจเถอะ ผมจะไม่แตะต้องลูกศัตรูเด็ดขาด ต่อให้มาแก้ผ้า
ตรงหน้าผมก็ไม่สน!”

“ลูกแก้ว”

ภัทรพลทอดเสียงเรียกเจ้าของร่างบางที่นั่งรอเขาอยู่ในห้องรับรอง
อย่างอ่อนโยนเสียงจนหยั่งเท่าที่เดินตามหลังมาต้องลอบเบะปากด้วยความ
หมั่นไส้ หลายปีที่เคยคบหาสนิทสนมกันฉันมิตรกับหนุ่มรุ่นพี่มา ไม่เคย
ได้ยินเขาทำเสียงอ่อนเสียงหวานเช่นนี้กับผู้หญิงคนใดมาก่อน ถึงจะมีรูปร่าง
หน้าตาชวนฝันสำหรับสาวๆ แต่ภัทรพลกลับไม่เคยสนใจเรื่องเพศตรงข้าม
เท่าใดนัก วันๆ เอาแต่มุ่งมั่นเรื่องการศึกษาเล่าเรียนจนเขาเคยกระเซ้าเอา
ด้วยซ้ำว่าจะถือพรหมจรรย์เป็นฤๅษีไซไฟร์หรืออย่างไรถึงได้ไม่เคยขายตา
แลสาวสวยรอบกายสักนิด ส่วนตัวเขานะหรือไอ้พรหมจรรย์ที่ว่านั่นทั้งไป
ตั้งแต่ริควงสาวรุ่นพี่ครั้งแรกเมื่ออายุสิบห้าโน่นแล้ว

“พี่ภัทรคะ ลูกแก้วอยากกลับบ้าน”

เสียงหวานที่ติดจะอ่อนระโหยโรยแรงอยู่นิดๆ ดังแว่วมาจากร่างน้อยที่ค่อยๆ ขยับกายขึ้นยืน หย่งต่อมองข้ามไหล่กว้างของภัทรพลไปยังเจ้าของเสียง แต่ดูเหมือนเธอจะค่อนข้างตัวเล็กจึงถูกร่างหนาหนั้นของลิเอซองหนุ่มบังจนมืดมน เขาจึงก้าวขาขยับไปด้านข้างอย่างเยียบเยิบเพื่อมองหน้าของคนที่ทำให้ฤๅษีจำศีลอย่างภัทรพลตะบะแตกให้ชัดๆ ถนัดตา ทันทีที่ที่เสียงหน้ากระຈ้างใสปรากฏชัดต่อสายตา หย่งแต่ก็รู้สึกราวกับว่าลมหายใจสะดุดขาดช่วงไปเสียเฉยๆ รอยยิ้มเยาะหยันที่ประดับบนริมฝีปากสีสดค่อยๆ จางหายไปโดยที่เขาเองก็ไม่รู้ตัว

ว้าว...นี่มันคนหรือตุ๊กตากันละเนี่ย

ถ้ายอมกลืนน้ำลาย...ถอนคำพูดตัวเองเสียตอนนี้ก็ยังทันไหมนะ

ผู้หญิงตรงหน้าเขา...ขาวจัด และตัวเล็กบอบบางราวตุ๊กตากะเบี้องเคลือบ เธอสูงไม่ถึงหัวไหล่เขาด้วยซ้ำ ดวงหน้าเล็กเรียวที่ล้อมกรอบด้วยเรือนผมดำขลับยาวจดกึ่งกลางหลังนั้นสวยจับตาจนหย่งต่อแทบลืมหายใจ แม้ดวงตากลมโตที่ประดับด้วยแพขนตายาวอนจะแดงช้ำจากการร้องไห้และอดนอนมาแทบจะตลอดทั้งคืน แต่กลับไม่อาจลดทอนความงามของใบหน้านั้นไปได้เลย ชายหนุ่มไล่สายตาไปยังเรียวคิ้วโก่งตามธรรมชาติและจมูกเล็กโด่งที่ติดจะร้้นนิดๆ จนมาหยุดอยู่ที่เรียวปากบางเฉียบสีชมพูหวานที่เขาอยากพิสูจน์ใจจะขาดว่ามันจะนำหวานชวนลิ้มลองเหมือนอย่างที่เขาเห็นหรือเปล่า...แล้ว...เธอจะหวานไปทั้งตัวไหม

ไอศิกา พิมพ์สุริยา...

“อะแฮ่ม!”

เงินก๊วยแกลังกระแอมเสียงดังเมื่อเห็นลูกพี่ใหญ่จ้องสาวน้อยตรงหน้าชนิดตาไม่กะพริบ...ก็น่าอยู่หรอก ตัวเล็กบอบบางแถมจิ้มลิ้มประภาพปากนิดมุกน้อยแบบนี้ เรียกว่าตรงสเปกของทายาทสรวงหลวงทุกกระเบียดนิ้วทีเดียว หวังหย่งต่ออาจจะคงสาวสวยมากหน้าหลายตา แต่น้อยคนนักที่จะรู้ว่าเขาโปรดปรานสาวร่างเล็กแบบเดียวกับมารดาของตนเองเป็นพิเศษ

ยิ่งสวยจัดแบบนี้ด้วยแล้วคงยิ่งถูกใจเข้าไปใหญ่

เอาแล้วไหมล่ะ...

“ไหนว่าต่อให้แก้ผ้าตรงหน้าก็ไม่สนไง นี่ขนาดยังไม่แก้ผ้าให้ทัศนาก็ยังมองชะลឹងห้อยเชียว” เงินก็ยกดเสียงต่ำพอให้ได้ยินกันแค่สองคน

หย่งเต๋อปรายตามองคนหน้าตายที่ขยับตัวเข้ามาในใกล้เขาแล้วทำเป็นขยับเนกไทแก้ก๊อ ก่อนจะปรับสีหน้าของตนเองให้เป็นปกติ

เกลียดนักคนรู้ทัน!

“พี่ว่าอย่าเพิ่งกลับดีกว่านะจ๊ะ มันยังไม่ค่อยปลอดภัยเท่าไรหรอก ลูกแกวอยากได้อะไรก็จัดลิสต์มาก็แล้วกัน เดี่ยวพี่จะให้ลูกน้องไปเอามาให้”

“ของบางอย่าง เอ่อ...มันเป็นของใช้ส่วนตัวของผู้หญิงค่ะพี่ภัทร คงไม่สะดวกที่จะให้ลูกน้องของพี่ภัทรไปจัดการให้ ลูกแกวขอกลับไปที่บ้านเองจะดีกว่าค่ะ” หญิงสาวพูดเสียงเบา เธอกวาดตามองลูกน้องของภัทรพลที่นั่งกันหน้าสลอนอย่างอึดอัดใจ

ชายหนุ่มยิ้มแห้งๆ เข้าใจความนัยที่เธอพูดในทันที...นั่นสิ ของใช้ผู้หญิงจะให้ลูกน้องผู้ชายไปจัดการให้ก็คงไม่เหมาะนัก

“เอาอย่างนี้ดีไหม พี่จะให้ตำรวจหญิงไปจัดการให้ก็แล้วกัน รอให้เหตุการณ์สงบกว่านี้หน่อยดีกว่านะจ๊ะ อีกอย่างคุณลุงยังไม่ฟื้นเลย ลูกแกวไม่ห่วงท่านหรอก”

หย่งเต๋อมองตามมือหนาของภัทรพลที่ลูบเรือนผมยาวสลวยอย่างอ่อนโยนแล้วเลิกคิ้วขยี้ขึ้นสูง พร้อมกับหรีดตาลงนิดๆ อันเป็นกิริยาที่เงินก็รู้ดีว่าเจ้าตัวมักทำเสมอยามรู้สึกขัดใจ

“ก็เพราะห่วงนี่ละคะถึงต้องไป...” ไอศิกาทลบตาลงมองพื้นครู่หนึ่งแล้วฝืนยิ้มเจื่อนๆ “คือ...ลูกแกวหมายถึง...ลูกแกวไม่รู้ว่าจะต้องเฝ้าคุณพ่อที่โรงพยาบาลอีกนานเท่าไร ก็เลยอยากจะเตรียมข้าวของให้พร้อมจะได้ไม่ต้องกังวลนะคะ”

ท่าทางอีกอย่างก็มีพิรุณของหญิงสาวสะดุดใจหย่งเต๋อกับเงินก็อยู่

ไม่น้อย ในขณะที่ภัทรพลกลับมองข้ามไปเพราะมัวแต่มองดวงหน้าใส
กระจางของเธออย่างหลงใหล

“นี่ไม่ใช่เรื่องเล่นๆ นะครับคุณหนู ตอนนี้อัยการมีคดีครอบงำไป
หมด เราจะประมาทไม่ได้ ถ้าไอ้พวกที่ยิงเจ้านายมันคิดจุดคุณหนูไปยุ่งยุ่ง
แก็แค้นเจ้านายขึ้นมาจะทำยังไง”

ชายวัยกลางคนที่นั่งอยู่บนโซฟาไม่ห่างออกไปนักลุกขึ้นยืน หย่งเตอ
เพ็งสังเกตว่าเขานั่งอยู่ในห้องนี้ด้วยในวินาทีนั่นเอง เขาเป็นชายร่างเล็ก
เจ้าของใบหน้าเล็กแหลมและดวงตาแดงก่ำที่ฉายแววเคร่งเครียดระคน
อ่อนล้า เสื้อผ้าที่สวมใส่อยู่ก็ค่อนข้างยับย่นบ่งชี้ว่าคงนั่งเฝ้ายามมาตั้งแต่
เมื่อคืน ลูกมังกรหนุ่มอ่านจากสีหน้าและท่าทางของเขาออกในทันทีว่าเป็น
คนจาก ‘โลกมืด’ เช่นเดียวกับเขาและเงินกู้ยืม และดูเหมือนจะเป็นนักเลงคนเดียว
ที่มาเฝ้าเจ้านายที่ได้รับบาดเจ็บสาหัส

แปลก...เจ้าพ่อผู้ยิ่งใหญ่คับประเทศระดับภาม ทำไมถึงไม่มีลูกน้อง
คอยจัดเวรยามอารักขาความปลอดภัยแม้แต่คนเดียว เท่าที่เห็น...มีแต่
เจ้าหน้าที่ของทางทหารทั้งนั้น

“ลุงองอาจคะ พุดอะไอย่างนั้น...”

“แล้วไหนจะไอ้พวกฮวงหลงอีกล่ะครับ คุณหนูคงไม่รู้หรือพวกนั้น
ร้ายแค่ไหน” เขาพุดสวนขึ้นมาโดยไม่รอให้อิศิกากุพุดจบประโยค “โดยเฉพาะ
ไอ้เปี่ยนเหลียนหวัง ไอ้เลวนั้นนะร้ายที่สุด”

ภัทรพลหน้าซีด เขาเหลือบตามองชายหนุ่มร่างสูงใหญ่ที่ยืนระบาย
ยิ้มขันอยู่ทางด้านหลังตนเองแล้วเลี้ยวหลังวูบ...ลุงองอาจคงไม่รู้ตัวหรือ
ว่ากำลังนิทานเกมต่อเจ้าตัวชนิด ‘เผาชน’ เสียแล้ว

“เปี่ยน...เหลียนอะไรนะคะ...” ไอศิกากะพริบดวงตากลมโตปริบๆ
อย่างไม่เข้าใจ “ใครเหอะคะ”

“เปี่ยนเหลียนหวังครับคุณหนู ลูกชายของหัวหน้าแก๊งฮวงหลงที่มี
เรื่องใหญ่โตกับเจ้านายนี่ละ ใครๆ ก็เรียกเขาว่าเปี่ยนเหลียนหวัง ไม่เคยมี

ใครรู้ว่าตัวจริงของมันเป็นหน้าตาแบบไหน เพราะชอบปลอมตัวอยู่ตลอดเวลา เขาเล่ากันว่าหน้าตามันอัปลักษณ์นักถึงต้องคอยปกปิดรูปโฉมเอาไว้ นิสัยใจคอก็เหี้ยมโหดผิดมนุษย์มานานมาตั้งแต่เกิด เท่าที่รู้ ไฉ่หวังเสี้ยวเทียนพ่อของมันเป็นเริ่มฝึกให้มันฆ่าคนตั้งแต่อายุยังไม่ครบสิบขวบด้วยซ้ำ”

“เวอร์นิบ ฉันยิงคนครั้งแรกตอนยี่สิบต่างหาก” หย่งเต๋อกระซิบกับเงินก๊วย แล้วอมยิ้มกับกิตติศัพท์ที่อาจพยายามเล่าด้วยสัมผัสเสียงเหมือนละครวิทยุ ประหนึ่งเขาเป็นสัตว์ประหลาดในเทพนิยายก็ไม่ปาน “แล้วฉันก็โคตรหล่อเลยด้วย”

เงินก๊วยกลอกตาขึ้นฟ้าอย่างระอาใจต่อความหลงตัวเองของลูกพี่นิสสัยที่ชอบคิดว่าตนเองหล่อระดับมรดกโลกนี้แก้อย่างไรก็ไม่หายเสียที แถมยังเป็นมรดกโลกที่มีไว้ให้สาว ๆ ทุกคนมีสิทธิ์เซยชมเท่า ๆ กันเสียด้วย ใครได้แคชโนวตัวพ่อคนนี้เป็นสามีคงปวดหัวพิลึกละ

“เปี่ยนเหลียนหวังเป็นภาษาจีน แปลว่าราชาเปลี่ยนหน้าจะลูกแก้ว” ภัทรพลอธิบายเมื่อเห็นเรียวคิ้วสวยขมวดเข้าหากันจนแทบจะเป็นปมด้วยความงุนงง “เปี่ยนเหลียน ก็คือจิวเปลี่ยนหน้าของจีนไงจ๊ะ ที่น้องลูกแก้วเคยไปดูกับคุณลุงกับพี่ที่จีนไถ่ จำได้ไหม ที่เปลี่ยนหน้าเสียเร็วจนเราดูไม่ออกว่าเขาทำได้อะไรนั่นละ แล้วหวังก็แปลว่าราชา ที่ไปพ้องกับนามสกุลของตระกูลหวังของเขาพอดี”

ภัทรพลยิ้มเจื่อน ฉายาเปี่ยนเหลียนหวังนั้นไม่ได้เรียกขานกันเพราะหวังหย่งเต๋อปลอมตัวเก่งเพียงอย่างเดียว แต่เพราะเขาซ่อนสีหน้าของตัวเองเก่งจนไม่เคยมีใครจับโกหกเขาได้ ผู้ชายที่เก็บซ่อนความอึดอัดไว้ได้รูปลักษณะของเทพบุตรผู้แสนอ่อนหวาน ก่อนจะเลิกคบหากัน เขาเคยเห็นกับตามาแล้วว่าเจ้าของฉายาถึงแสบหน้าคนทั้งๆ ที่ยังยิ้มอยู่ด้วยซ้ำ แม้ว่าเหตุในครั้งนั้นจะเกิดขึ้นเพราะหย่งเต๋อต้องการความช่วยเหลืออย่างเขาจากฟังกัอันธพาลก็เถอะ

“เมื่อเดือนที่แล้วไฉ่หมอนี้ก็บุกเข้าไปฆ่าแกงมาเพียที่มีเรื่องกับฮวงหลง

ที่ห้องกงต่ายยกแก๊ง เป็นข่าวใหญ่ทุกช่องเลยนะครับ คุณหนูจำได้หรือเปล่า”

ไอศิกาแหม่มริมฝีปากแน่น ทำไมเธอจะจำข่าวนั้นไม่ได้ ในเมื่อทั้งหนังสือพิมพ์และโทรทัศน์ทั้งไทยและเทศประโคมข่าวการสังหารหมู่แก๊งมาเฟียที่ห้องกงจนกระฉ่อนไปค่อนโลก แม้จะสงสัยว่าเจ้าของฉายาพิลึกเป็นผู้ลงมือ ทว่ากลับไม่มีหลักฐานใดที่จะเอาผิดเขาได้เลย ไม่มีรอยนิ้วมือของคนร้าย ไร้พยานรู้เห็น ภาพในกล้องวงจรปิดก็ถูกลบทิ้งหายไป ถ้าบอกว่าคนร้ายเป็นปีศาจล่องหนเธอก็เชื่อ...แต่ถึงจะน่ากลัวอย่างไร เธอก็ต้องกลับไปบ้านให้ได้อยู่ดี

“ลูกแก้วรู้ว่าลูกเป็นห่วง แต่...แต่ลูกแก้วไม่กลัวหรอกค่ะ ก็พี่ทรบอกว่าทางอินเตอร์โพลส่งบอดีการ์ดมือดีมาช่วยดูแลลูกแก้วกับคุณพ่อด้วย ไม่ใช่เธอค่ะ”

“เรื่องนั้น เอ่อ...”

คำพูดของหญิงสาวทำเอาภัทรพลทำหน้าบึ้งยาก อยากจะบอกอยู่เหมือนกันนั่นละว่าอินเตอร์โพลไม่ได้ส่งบอดีการ์ดมาอย่างที่ไอศิกาเข้าใจ แต่ส่งมัจจุราชมารักษาให้ต่างหาก แถมยังเป็นมัจจุราชระดับมือพระกาฬเสียด้วย กิตติศัพท์ของเขี้ยนเหลียนห้วงนั้นใครๆ ก็รู้ดีทั้งนั้นว่าเป็นอย่างไร แถมอีกหนึ่งหนุ่มที่คอยติดตามอารักขาราวเงาตามตัวนั้นก็ใช้อยู่เสียเมื่อไหร่ เป็นถึงลูกชายคนเดียวของรองหัวหน้าแก๊งไปหู่ แก๊งมาเฟียข้ามชาติที่ครอบครองพื้นที่ในยุโรปโดยเฉพาะฝรั่งเศสและอังกฤษ คงไม่ต้องสาธยายถึงความร้ายกาจและเหี้ยมโหดที่ฝังลึกอยู่ในสายเลือดให้เสียเวลา

ชายหนุ่มรู้สึกเหมือนน้ำท่วมปาก จะขับไล่ไล่ส่งสองคนนี้ให้กลับไปและเปลี่ยนเป็นเจ้าหน้าที่ตัวจริงมาอารักขาไอศิกา เขาก็ไม่มีอำนาจจะสั่งการ แต่จะเปิดเผยสถานะและตัวตนอันแท้จริงของสองทายาทมาเฟียก็ผิดกฎหมายของอินเตอร์โพลที่ระบุชัดว่า ห้ามแพร่งพรายสถานะทางครอบครัวหรือชื่อจริงของเจ้าหน้าที่ที่ต้องปฏิบัติภารกิจลับที่มีความเสี่ยงอันตรายสูงเช่นนี้เป็นอันขาด เพื่อป้องกันการตามล่าแก้แค้นของฝ่ายตรงข้าม และเพื่อความ

ปลอดภัยของครอบครัวและคนใกล้ชิดของเจ้าหน้าที่นายนั้นๆ ด้วย ฉะนั้นไม่ว่าทางสำนักงานใหญ่จะส่งใครมาก็ตาม เขาไม่มีสิทธิ์ที่จะปริปากแม่แต่คำเดียว อีกประการหนึ่ง ถ้าเขาพลั้งปากแพร่พรายให้ไอศิการู้ ย่อมหมายความว่าอาจจะเป็นคนสนิทและจงรักภักดีต่อภามเป็นที่สุดก็ต้องรู้ด้วย และนั่นอาจก่อให้เกิดการเสียเลือดเสียเนื้อกันขึ้นมาได้

งานนี้ถ้าจะโทษก็ต้องโทษ ผมอง-ปอล กุสโต นั่นละที่ส่งสองหนุ่มมาเพียคุณี่มา ทั้งๆ ที่รู้อยู่แก่ใจว่าฮวงหลงกำลังมีเรื่องกับภามอยู่แท้ๆ ไม่รู้ว่าคิดอะไรอยู่กันแน่ เคยได้ยินข่าวลือมาบ้างเหมือนกันว่าแก๊งฮวงหลงมีสายสัมพันธ์อันแนบแน่นกับเจ้าหน้าที่อินเทอร์เน็ตโพลระดับสูงผู้นี้มายาวนาน จึงทำให้ได้รับอภิสิทธิ์ต่างๆ มากมาย ซึ่งบางครั้งก็ถูกมองว่าเกินพอดี ที่หวังหย่งเต๋อและเงินก๊วยแทรกซึมเข้ามาได้อย่างง่ายดายเช่นนี้ก็คงเพราะจ่ายเงินเบิกทางแก้มอสเตอร์กุสโตคนนั้นเป็นแน่

“ถ้าเป็นเรื่องการรักษาความปลอดภัยของคุณไอศิกาละก็สบายใจได้ พวกผมจะรับผิดชอบอย่างเต็มที่” เงินก๊วยเอ่ยแทรกขึ้นมาทันควันเมื่อเห็นสีหน้ากระอักกระอ่วนของภัทรพล เขารู้ดีว่าอีกไม่กี่นาทีข้างหน้า ลิเอซองหนุ่มจะต้องหาเรื่องบายเบี่ยงไม่ให้ไอศิกาทกอยู่ในความดูแลของเขากับหย่งเต๋ออย่างที่เขาควรจะเป็น และนั่นจะทำให้ภารกิจที่ได้รับมอบหมายในครั้งนี้น่าจะไม่เป็นท่า “และถ้าคุณอยากกลับบ้านละก็พวกผมจะพาคุณไปเอง”

“พี่ภัทรคะ คนนี้...” ไอศิกามองชายหนุ่มแปลกหน้า เจ้าของเรือนกายสูงใหญ่ผิวดำจากคนไทยทั่วไป แล้วหันกลับไปหาภัทรพลด้วยสายตาที่เต็มไปด้วยคำถาม

“พี่ขอโทษที่ไม่ได้แนะนำให้รู้จักกัน เอ่อ...นี่...คือบอดีการ์ดที่ทางอินเทอร์เน็ตโพลส่งมาดูแลลูกแก้วกับคุณลุงจ๊ะ” ภัทรพลยิ้มเจื่อน ขณะจำใจเอ่ยแนะนำสองหนุ่ม “คนนี่ชื่อไปป่าน ส่วนคนนั้น...”

“ผมชื่ออะโม” หย่งเต๋อพาร่างสูงใหญ่ของตนเองมายืนเบื้องหน้าหญิงสาว นัยน์ตาวีบบัวแพรวพราวรับกับรอยยิ้มหวานที่ฉาบบนเรียบปาก

หยกโค้งสวຍได้รูป “นะโม ทัพยศาสตร์ จะมาเป็นบอดีการ์ดของคุณ”

ไอศิกายหน้าขึ้นมองคนตัวโตรวยักษ์บักหล่นซ้าๆ...วูบหนึ่ง เธอ
รู้สึกคล้ายกับเห็นปึกสีดำทะมึนทางอยู่ทางด้านหลังของผู้ชายตรงหน้า
ปึก...ของพญามัจจุราช!

๒

คุณหนูตกยาก

นี่นะหรือ...คฤหาสน์ของ งาม พิมพ์สุริยา ผู้เลื่องชื่อ

บอกได้คำเดียวว่าโถมฉิบ...

หย่งเต๋อลอบกวาดตามองสภาพรอบกายอย่างประหลาดใจ ชายหนุ่ม
ไม่นึกเลยว่าระดับเจ้าพ่อพันล้านผู้ทรงอิทธิพลจะอาศัยอยู่ในคฤหาสน์
ที่รกร้างเหมือนซากการดูแลมาเป็นเวลานานเช่นนี้ ทั้งตัวอาคารทรงยุโรปที่
สีภายนอกกะเทาะลอกล่อนจนกระดำกระต่าง ทั้งต้นไม้นั้นไร้รกร้างไม่ได้
รับการตัดแต่งอย่างที่ควร แถมยังไม่มีแม่แต่เงาของคนรับใช้หรือลูกน้อง
สักคน

แปลก...

ความสงสัยของชายหนุ่มยิ่งเพิ่มมากขึ้นไปอีกเมื่อเดินเข้ามาในห้อง
รับแขกที่ควรจะมีโออาสมาสนะ แต่กลับพบเพียงเครื่องเรือนไม้ที่ขึ้นซึ่งคลุม
ผ้าสีขาวกันฝุ่นเอาไว้วางเรียงกันอยู่ที่มุมหนึ่งของห้องโล่งๆ ไม่มีเครื่อง
ประดับตกแต่งใดๆ ทั้งสิ้น จะว่าเจ้าของบ้านมีรสนิยมเรียบง่ายก็ไม่น่าใช้
เพราะผ้าม่านสีทองที่แขวนอยู่ด้านในนั้นดูหรูหรา บ่งชี้ว่าครึ่งหนึ่งห้อง

รับแขกห้องนี้คงจะเคยได้รับการตกแต่งอย่างงดงามไม่น้อย

แล้วทำไมจึงมีสภาพเช่นนี้ไปได้?

หรือที่ลือกันว่า งาม พิมพ์สุรียา กำลังจะล้มละลายนั้นเป็นเรื่องจริง

“คุณไม่มีสิทธิ์มาเดินพ่นพ้านในบ้านของคนอื่นตามใจชอบแบบนี้ กรุณาไปรอด้านนอกด้วย”

น้ำเสียงห้วนที่ดังขึ้นจากเบื้องหลังเรียกรอยยิ้มขบขันให้ผุดพวย ขึ้นบนเรียวปากหยักสวย หย่งเต๋อหันกลับไปหาเจ้าของเสียงหน้าหวานแล้ว จิกยิ้มกว้าง

“เห็นจะไม่ได้หอรอครับคุณลูกแก้ว เพราะหน้าที่ผมคือดูแลรักษา คุณอย่าง ‘ไกล์ซิด’ สถานการณ์ไม่น่าไว้วางใจแบบนี้ เราควรจะระวังตัวเป็นพิเศษไม่ใช่หรือครับ”

ไม่รู้ว่าเป็นเพราะน้ำเสียงหรือแววตาแปลกๆ ของเขากันแน่ คำว่า ‘ไกล์ซิด’ ที่หลุดพ้นออกมาจากปากของชายหนุ่มถึงได้ทำให้หญิงสาวหน้า ร้อนวูบขึ้นมาเสียเฉยๆ

“ฉันว่าคุณนั่นแหละที่น่าไว้วางใจ เทียวมาด้อมๆ มองๆ ข้างของคนอื่น แบบนี้ คิดจะขโมยอะไรหรือเปล่า” ไอศิกาทวัดตามองเจ้าของร่างสูงด้วย สายตาวาดตระเวง เหตุการณ์ที่เผชิญในช่วงหลายเดือนที่ผ่านมา สอนให้ เธอรู้ว่าคนรอบกายก็ไม่ต่างอะไรจากฝูงแร้งกาที่พร้อมจะรุมทั้งจิกกินซาก แห่งความรุ่งเรืองของตระกูลพิมพ์สุรียาอย่างเหี้ยมโหดที่สุด!

“เอ...” หย่งเต๋อมองไปรอบกายแล้วหันกลับมาส่งยิ้มใส่ชื่อให้หญิงสาว “ไม่ทราบว่ามีอะไรให้ผมขโมยด้วยหรือครับคุณหนู เท้าที่ผมดู...ไม่เห็น มีอะไรมีค่าสักชิ้น บ้านโธรมๆ แบบนี้ใจยังเย็นเลยคุณ”

“คุณ!” ดวงหน้าเล็กขึ้นสีแดงจัดด้วยความโกรธ “คนไร้มารยาท ฉันจะบอกให้พี่ทรเปลี่ยนตัวเจ้าหน้าที่คนอื่นมาแทนคุณ!”

“แหม หยอกนิดหยอกหน่อยแค่นี้ก็ต้องโกรธกันด้วย” ชายหนุ่ม ยกไหล่อย่างไม่ใยดี “เท้าที่ผมรู้ ถึงแฟนคุณจะเป็นลิเซของ ก็ไม่ได้

หมายความว่า คุณจะได้สิทธิพิเศษจากอินเทอร์เน็ตหรือท่อนะครับคุณหนู ลูกแก้ว แล้วพี่ภรรยาของคุณก็ไม่มีอำนาจสั่งการอะไรด้วย คนที่ส่งผมมาดูแลคุณ ‘ใหญ่’ กว่าเขาเยอะ”

“อย่ามალามปามพี่ภรรยา พี่ภรรยาไม่ใช่แฟนฉัน เขาเป็นผู้มีพระคุณของฉันกับคุณพ่อต่างหาก ฉันไม่รู้หรือท่อนะว่าอินเทอร์เน็ตอย่างคุณเจ๋งมาจากไหน แต่ที่นี้ยังเป็นเขตบ้านของพิมพ์สุริยาอยู่ อย่าซ่าให้มันมากนัก!”

“อู๊ย...ผมกลัวจนตัวสั่นไปหมดแล้วครับคุณหนู ผมลืมไปได้ยังไงเนี่ยว่าคุณเป็นลูกสาวของ ‘อดีต’ ผู้มีอิทธิพลคับประเทศ...ไม่สิ คับจักรวาล ข้าน้อยสมควรตายจริงจริง”

หย่งเต๋อเสร็จทอดดอกแล้วทำตัวสั่น ในใจลิงโลดที่เผยให้สาวน้อยร่างเล็กตรงหน้าหลุดพูดเรื่องความสัมพันธ์ของตนกับภรรยาออกมาได้ เธอบอกเสียงดังฟังชัดเต็มสองหูว่าไม่ได้เป็นแฟนของไอ้หมอนั้น...บิงโก!

อย่างนี้ก็หวานคอแรงล่ะ...

“นาย-นะ-โม!”

ไอ้คิกโกรจนหน้าดำหน้าแดง แทบอยากจะกระโจนเข้าไปข่วนหน้าหล่อๆ ของเขาให้ยับเสียเดี๋ยวนั้น ถ้าชายหนุ่มร่างสูงอีกคนไม่ก้าวเข้ามายืนขวางกลางเสียก่อน ใบหน้าขาวจัดตามแบบฉบับคนมีเชื้อสายจีนของเขานิ่งสนิท ทว่าแววตากลับเย็นชาเสียจนหญิงสาวต้องผงะถอยหลัง เพราะสัมผัสได้ถึงกลิ่นอายอันตรายบางอย่าง...กลิ่นอายแบบเดียวกับบรรดาลูกน้องของพ่อ เพียงแต่รุนแรงกว่ามาก!

“ขอโทษที่ขัดจังหวะนะครับ เมื่อครู่คุณภรรยาโทรศัพท์มา บอกว่าอยากให้คุณลูกแก้วเก็บของใช้ส่วนตัวให้เสร็จภายในหนึ่งชั่วโมง ถ้านานกว่านั้นจะเสี่ยงตกเป็นเป้าของคนทีลอบทำร้ายคุณพ่อของคุณได้ คนจ้องกับคนระวังมันต่างกันนะครับ ต่อให้คุณระวังตัวแค่ไหน ไอ้คนที่จ้องทำร้ายคุณกับคุณพ่อมันก็หาจังหวะได้อยู่ดี” น้ำเสียงของเงินก๊วยราบเรียบไร้อารมณ์ ทว่าหนักแน่นและน่าเชื่อถือผิดกับคนที่ยื่นทำเสียงจิกจิกอยู่ในลำคออย่าง

จิตใจด้านหลังเขานิดคนละชั่ว

ไอศิกากอดประหลาดใจไม่ได้ที่อินเทอร์เน็ตโพลส่งชายหนุ่มทั้งสองมาทำงานร่วมกัน คนหนึ่งสุภาพเรียบร้อยและเป็นทางการจนเหมือนหลุดออกมาจากตำราวิชาการ ส่วนอีกคนกลับไ้มารยาทจนแทบจะเรียกได้ว่าเป็นพวกต่อต้านสังคมเสียด้วยซ้ำ

สองคนนี้เป็นคู่หูกันได้ยังไงนะ...

“ข้อนั้นฉันทราบดีค่ะ ไม่ต้องอธิบายยืดยาวก็ได้ ขอเวลานิดสักสิบนาทีก็แล้วกัน” ไอศิกาสูดลมหายใจเข้าออกสองสามครั้งเพื่อสงบสติอารมณ์ หากเป็นเมื่อปีสองปีก่อน เธอคงตอกหน้าเขากลับอย่างเจ็บแสบที่สุดแต่ในสถานการณ์ยามนี้เธอแทบไม่มีทางเลือกใด นอกจากสงบปากสงบคำเอาไว้เพื่อ...บิดา “ถ้ายิ่งให้คุณภรรยาตักเตือนคู่หูของคุณด้วยนะคะว่าให้รักษามารยาทด้วย”

“ผมต้องขอโทษคุณลูกแก้วด้วยนะครับ ที่เจ้าหน้าที่ของเราสร้างความไม่พอใจให้คุณ ผมจะตักเตือนเขาและรับรายงานให้ผู้บังคับบัญชารับทราบทันทีครับ วางใจได้”

“ให้มันวางใจได้จริงๆ เถอะคะ” ไอศิกาติดตามมองหน้าเงินกุ้ยด้วยสายตาขุ่นเคือง ก่อนจะสะบัดหน้าไปอีกทางอย่างพยายามข่มอารมณ์เต็มที่ดวงตากลมโตปรายมองไปทางตัวต้นเรื่องที่ยืนอมยิ้มอยู่ด้านหลังคู่หูแล้วเอ่ยด้วยน้ำเสียงสันนิคๆ “ช่วยบอกเพื่อนคุณด้วยนะคะว่าถ้าไม่จำเป็นก็อย่ามาพูดคุยหรือเข้าใกล้ฉันอีก จะขอบคุณมาก”

พูดจบเจ้าของร่างเล็กก็เดินกระแทกเท้าปึงปึงออกจากห้องรับแขกไปทันที ทิ้งให้หย่งเต๋อยืนหัวเราะคิกคักเหมือนเรื่องที่เกิดขึ้นช่างน่าขันเสียเต็มประดา

“ยังจะมีหน้ามาหัวเราะอีก พี่รู้ไหมว่าถ้าเมื่อไหร่ผมไม่ขวางเอาไว้ แม่เจ้าประคุณคงแปลงร่างเป็นนางแมวป่า กระโจนชนหน้าพี่ยับไปแล้ว”

เงินกุ้ยส่ายหน้าอย่างระอาใจ ในขณะที่หย่งเต๋อยกไหล่อย่างไม่ยี่หระ

“นางแมวดัวเดียวที่ทำให้ฉันกับเกษนหัวลูกได้ก็มีแต่เงินเพี้ยเพี้ยเท่านั้นละนะ แม่ลูกคุณหนูนี้โหดไม่ได้ครึ่งหนึ่งของยายแสนนั้นหรอกไม่เห็นจะน่ากลัวตรงไหน”

เมื่อนึกถึงวีรกรรมวีรเวรที่เคยก่อร่วมกันกับลูกสาวของชายที่ขึ้นชื่อว่าอันตรายที่สุดในปารีสแล้ว เรียวปากหยักลึกก็ยกขึ้นเป็นรอยยิ้มจางๆ... จำได้ว่าครั้งสุดท้ายที่คุยกันเมื่อสองเดือนก่อน แม่ลูกแมวแสนยังซ่าเหมือนเคย ยังส่งเสียงโวยวายข้ามประเทศมาจากฝรั่งเศสว่าเบื่อ ไม่มีใครพาออกไปเกรเก้ซึ่งเหมือนตอนเรียนด้วยกันที่ลอนดอนเลย

แน่ละ...ใครจะกล้ากันเล่า ในเมื่อเหอจวินเจีย สามิของแม่คุณโหดนรกแตกขนาดนั้น หวงเมียวเป็นทีหนึ่ง ใครคิดเสี่ยงพยายแสนออกไปเกรเก้เท่ากับเอาคอปไปพาดบนคมมีดของพยัคฆ์ฉันทาเดี่ยวซัดๆ...

“อย่าประมาท ถึงจะไม่ร้ายกาจเท่าเพี้ยเพี้ย แต่เธอก็เป็นลูกสาวของ กาม พิมพ์สุริยา นะพี ต้องมีเขี้ยวเล็บอยู่บ้างนั่นละ ลูกเสือยังงี้ก็เป็นลูกเสืออยู่ดี”

เงินก๊วยถอนใจ เขาเห็นแวตาวีบวบของหย่งเต๋อพยายามมองดวงหน้าหวานหยดของไอคิกแล้วสังหรณ์ใจชอบกล แน่ละว่าบุคลิกของเธอเป็นแบบที่ลูกชายหัวหน้าแก๊งฮวงหลงโปรดปรานเป็นที่สุด ยิ่งพยัคฆ์ใส่เขาแบบนี้ เขายิ่งชอบ และถ้าเขาชอบมากจนถึงขนาดตามอเวเจ้าหล่อนขึ้นมาเมื่อใดละก็...เป็นปัญหาใหญ่แน่

“เท่าที่ดู ฉันยังไม่เห็นลูกเสือเลยสักตัว เห็นก็แต่แมวที่พยายามพองขนเลียนแบบเสือเท่านั้นเอง” หย่งเต๋อเหยียดยิ้มหย้น “อีกอย่าง พ่อเสือก็เขี้ยวเล็บหักหมดแล้วไม่ใช่เหรอ แกก็เห็น”

“เห็น แต่ไม่ได้หมายความว่ามันจะสิ้นพิษสงจริงๆ หรอกนะพี ระวังไว้บ้างก็ดี” เงินก๊วยกวาดตามองสภาพของบ้านพิมพ์สุริยาแล้วถอนใจอีกครา “ไอ้กามมีปัญหาคาการเงินอย่างที่คุณคิดจริงๆ นั่นละ แต่ดูเหมือนจะมีปัญหาอื่นพ่วงมาด้วย”

“ปัญหาอื่นที่ว่าเป็นเรื่องที่ถูกลูกกระจอกทรยศ หวังให้มันนอนรอความตายคนเดียวใช้ไหม” หย่งเต๋อเดินไปยังเคาน์เตอร์บาร์หินอ่อนที่ครั้งหนึ่งน่าจะเคยมีขวดเหล้าราคาแพงวางเรียงรายอยู่เต็มไปหมด เขาปวดปลายนิ้วลงไปบนผงฝุ่นที่เกาะพื้นผิวของหินอ่อนจนหนาตะอะ “ตอนอยู่ที่โรงพยาบาล นอกจากไอ้คนที่ซื้อองอาจกับตำรวจแล้ว ฉันไม่เห็นมีคนอื่นคนอื่น ๆ เลยสักคน พอมาที่นี่ก็เห็นมีแค่ลุงคนสวนเก่าๆ เฝ้าบ้านอยู่คนเดียว กระทั่งคนรับใช้ก็ไม่มี มันแปลกไหมเล่า ฉันว่าไอ้ภามากำลังมีปัญหาใหญ่แน่ๆ”

“พี่ตูดอกแต่แรกแล้วสินะ” เฉินก๊วยพยักหน้า หย่งเต๋ออาจไม่สุขุม นุ่มลึกเท่าหวังเสี่ยวเทียนผู้เป็นบิดา แต่สิ่งหนึ่งที่เขาได้รับสืบทอดมาจากคนเป็นพ่อเต็มร้อยคือฉันทาคมกริบดุจพญาเหี้ยวสามารถวิเคราะห์สถานการณ์ผ่านสายตาได้อย่างรวดเร็วและเฉียบคม “ผมก็คิดว่าไอ้ภามากำลังผจญปัญหาใหญ่เกินตัว ไม่อย่างนั้นถูกลอบยิงปางตายขนาดนี้จะไม่มีลูกน้องมาคอยอารักขาเลยสักคนได้ยังไง แถมอินเทอร์เน็ตโพลยังยื่นมือเข้ามาให้ความช่วยเหลือมัน ทั้งๆ ที่คิดนี้ไม่เกี่ยวข้องกับผู้ร้ายข้ามชาติเลยสักนิด”

“แกก็ได้กลืนตุๆ เหมือนกันใช้ไหมเล่า” หย่งเต๋อเคาะนิ้วขึ้นบนเคาน์เตอร์หินอ่อนดังก๊อๆ คล้ายกำลังประมวลความคิด “ฉันว่า...ไอ้ภามคงมีอะไรบางอย่างที่อินเทอร์เน็ตต้องการ และมันจะต้องมีค่าพอที่พวกมันจะยื่นมือเข้ามาสอดเสียด้วย”

“ก็น่าจะเป็นอย่างนั้น ไม่งั้นอินเทอร์เน็ตคงไม่โดดลงมาร่วมวงด้วยหรอก ก็รู้กันอยู่ว่าพวกนั้นมอง ‘คนจำพวกเรา’ แบบไหน ถ้าไม่มีเหตุต้องใช้งาน ไม่มีวันลดตัวลงมาพัวพันด้วยแน่”

นั่นคือความจริงอันขมขื่น ‘คนจำพวกเรา’ หรือ ‘คนในโลกมืด’ คือเป้าหมายหลักที่ทางอินเทอร์เน็ตโพลปรารถนาจัดให้สิ้นซาก แต่ไม่ใช่เรื่องที่จะทำได้ในระยะเวลาอันสั้น จึงจำเป็นต้องใช้ยุทธการ ‘สุนัขกัดสุนัข’ คือใช้แก๊งมาเฟียทรงอิทธิพลคานอำนาจกันเอง ใครที่ยอมสวามิภักดิ์กับทาง

อินเทอร์เน็ตจะได้ ‘อภิลิขิต’ อาทิ ลบล้างความผิดครั้งเก่าในบัญชีหนึ่งมา หรือต่อให้เป็นความผิดร้ายแรงในปัจจุบัน อินเทอร์เน็ตก็พร้อมจะเอาหูไปนา เอาตาไปไร่ ตราบใดที่ยังยอมทำงานในฐานะสุนัขรับใช้ที่คอยสอตลอดดูแล ทำงานเปื้อนเลือดแทนพวกตนดังที่ชวงหลงและไป๋หู่ยอมทำ

“ลุงมอง-ปอลน่าจะรู้ดี แต่ไม่บอกรายละเอียดพวกเรา”

“แค่ยอมให้พวกเราแฝงตัวเข้ามาก็ถือว่าคุณลุงมอง-ปอลเสี่ยงมากแล้ว พี่อย่าลืมนึกว่าคุณลุงถูกใครต่อใครมองว่าได้รับเงินใต้โต๊ะจากทั้งชวงหลงและไป๋หู่มาตลอดก็เพราะเข้าข้างพวกเรานี้ละ” เงินกู้ยืมนี้สงสารมอง-ปอล กุสโต ไม่น้อย เพียงเพราะเขาประกาศตัวว่าถือหางแดเนียลกับเงินหมื่นครั้งที่หยั่งเต๋อและพูดพิชญาถูกลักพาตัวไปเมื่อเจ็ดปีก่อน ทำให้ทุกคนมองว่าเขาได้ถูกแก๊งมังกรทองและพยัคฆ์เผือกซื้อตัวไปแล้ว แต่ด้วยมีผลงานดีเด่น ร่วมมือกับทั้งสองแก๊งปราบปรามแก๊งค้ายาและค้ายมนุษย์ลงได้ โดยเฉพาะการล้างบางแก๊งของอาร์มอนด์และ วลาดิมีร์ เกลโบฟ ในแถบบองลิเยอจนสิ้น ความดีความชอบจึงช่วยประคองให้เจ้าหน้าที่กุสโตอยู่รอดมาได้และกลายเป็นใหญ่เป็นโตจนทุกวันนี้ “ถ้าอยากรู้มากนักก็ลองให้เฟลอร์ไปสืบให้สิ เมื่อก่อนออกจะ ‘สนธิ์สนิทแนบแน่น’ กันดีไม่ใช่เธอพี่”

“หุบปากไปเลย ไอ้เวร”

หยั่งเต๋อแยกเขี้ยวทันควันทำเอาเงินกู้ยืมต้องอึมึม

เฟลอร์ กุสโต ลูกสาวคนเดียวของมอง-ปอลกับรูปหอมคือจุดต่างจุดเดียวในชีวิตของคนที่คิดว่าตนเป็นมรดกโลกอย่างเขา เพราะหลังจากเธอเซย์ซม ‘มรดกโลก’ จนสมใจ ก็เป็นฝ่ายทิ้งเขาประหนึ่งเป็นซากปรักหักพังเก่าๆ จากอารยธรรมยุคเฮลเลนิสติกที่ชมเพียงครั้งเดียวก็เบื่อ แล้วหันไปสนใจตีกรามบ้านช่องธรรมดาที่ไม่ได้พะยี่ห้อการันตีว่าเลอค่าจากยูเนสโกแทน แปลเป็นภาษาบ้านๆ ตามประสาเงินกู้ยืมก็คือ เฟลอร์หักอกหยั่งเต๋อและหันไปควงหนุ่มฝรั่งเศสที่ดูดีกว่าอดีตคู่กิ๊กแทบทุกด้าน ทั้งหน้าตา

ฐานะ รวมไปถึงชาติตระกูล สิ่งเดียวที่ดีกว่าลูกพี่ของเขาก็คือ ‘นิสัย’ ซึ่งเงินก็ูลงความเห็นอย่างเงียบๆ ในใจว่า แค่นี้ก็ซื้อเดี๋ยวก็นะหวังหย่งเต๋อขาดลอยแล้ว

ระหว่างเป็นเจ้าของมรดกโลกที่พร้อมเปิดให้ทุกคนเข้าชมไม่เลือกหน้า กับเป็นเจ้าของบ้านหลังน้อยๆ แสนสุขคนเดียวไม่ต้องแบ่งปันกับใคร ผู้หญิงจิตปกติก็ต้องเลือกอย่างหลังทั้งนั้น!

“เอาเป็นว่าผมจะลองสืบเรื่องความสัมพันธ์ของไอ้กามกับอินเทอร์เน็ต-โพลโดยเร็วที่สุดก็แล้วกัน ได้เรื่องเมื่อไหร่จะรีบรายงานที่นั่นที โอเคไหม”

“ยิ่งเร็วยิ่งดี ฉันไม่อยากยืดเยื้อ” หย่งเต๋อตัวตวัดตามองหน้าขาวจัดของคู่สนทนาแล้วกระตุกมุมปากซ้ายขึ้นเป็นรอยยิ้มยืดยาว “แบบแก่กับคุณเหม่ยอิงของแกไง จะเอาอย่างไรก็ไม่เอาเสียที ง้างโคคาไว้แต่ไม่ยอมยิงแบบนี้มันเสียเชิงชายนะไว้ย้อ อากุ้ย”

คราวนี้เป็นเงินกู้ยืมที่ต้องหน้าตั้งบ้าง ดวงตายาวรีหรืลงนิดๆ อย่างไม่สบอารมณ์นัก หากเฟลอร์เป็นจุดต่างในประวัติเพอร์บอยของหย่งเต๋อแล้ว เหม่ยอิงคือจุดดำจุดเดียวที่ประทับอยู่ในชีวิตของเงินกู้ยืมชนิดที่ไม่มีสิ่งใดลบเลือนได้

หญิงเดียวที่เขาปรารถนา แต่ไม่มีวันได้ครอบครอง...

“ผมไม่ได้ง้างโกะ ฉะนั้นไม่จำเป็นต้องยิง”

“อย่างนั้นหรอ...” หย่งเต๋อลากเสียงยานคาง “แล้วที่แกส่งดอกกุหลาบขาวให้เจ้าหล่อนทุกวันมาตลอดเจ็ดปี แถมยังซื้อหมาพูเดิลให้เลี้ยง แก่เหงานี้มันหมายความว่ายังไง อย่าบอกนะว่าทำไปแค่ว่าเพราะลืมรักแรกไม่ลง”

อาจฟังเหลือเชื่อและโรแมนติกเป็นบ้าที่เงินกู้ยืมปักใจอยู่กับผู้หญิงคนเดียวเป็นเวลายาวนานถึงเพียงนี้ แต่ลึกๆ แล้วหย่งเต๋อกลับคิดว่าเขาอาจจะยัง...รู้สึกผิดเรื่องที่เป็นต้นเหตุทำให้คนรักของเธอต้องเสียชีวิตไปในคืนนองเลือดคืนนั้นก็ไม่ได้

“มันไม่ใช่อย่างนั้นน่าพี่”

เรียวกี้บางทว่าซุ่มซัดขมวดเข้าหากันอย่างยุ่งยากใจ เหมยอิงไม่ใช่เป็นเพียงรักแรกเมื่อครั้งเขาแตกเนื้อหนุ่ม แต่เธอยังเป็นรักเดียวของเขามาจนถึงทุกวันนี้

“ถ้าไม่ใช่อย่างนั้นแล้วเป็นอย่างไรวะ” หย่งเต๋อหัวเราะเสียงต่ำอยู่ในลำคอ “ฉันว่าจริงๆ แล้วแม่นางฟ้านางสวรรค์ของเก็กก็อาจจะสนใจแกอยู่บ้างนั่นละ ไม่อย่างนั้นจะยอมรับดอกไม้เหี่ยวๆ ของแกเป็นปีๆ อย่างนี้ทำไม แล้วยามาเถียงนะว่าที่หล่อนไม่พูดอะไรเพราะหล่อนเป็นใบ้ มันฟังไม่ขึ้น”

“พี่ย่าพูดถึงคุณเหมยอิงแบบนั้นได้ไหม ผมไม่ชอบ ให้เกียรติเธอบ้าง เธออายุมากกว่าพวกเรา แถมยังเป็นน้องสาวของพี่เลี้ยงด้วย”

เงินก๊วยจ้องหน้าหย่งเต๋อเซม็ง แต่เจ้าตัวกลับฉีกยิ้มกว้างอย่างอารมณ์ดีเมื่อจี้ใจดำคู่ซี้ได้สำเร็จ นอกจากเขากับเงินเพยเพยแล้ว ไม่มีใครในโลกนี้รู้หรือกว่าจุดอ่อนอันใหญ่หลวงของคนที่ชอบตีหน้าตายไว้ความรู้สึกละอย่างเงินก๊วยคือหญิงสาวที่ซื่อเหอเหมยอิง ตะเঝ็บ ปิโรธิบ

“เหม...ดีเลิศประเสริฐศรีขนาดนั้น ที่หลังก็เอาขึ้นหิ้งแล้วจตุรปูชาสามเวลาหลังอาหารไปเลยก็แล้วกัน” หย่งเต๋อยกไหล่ ถึงชื่อ ‘เหอจวินเจี๋ย’ จะทำให้รู้สึกเสียวสันหลังวาบอยู่หน่อยๆ แต่ในเมื่อเจ้าตัวไม่ได้อยู่ตรงนี้ก็ไม่เห็นมีอะไรต้องกลัว! “เป็นฉันหน่อยไม่ได้ ลากขึ้นเตียงปิดบัญชีไปตั้งนานแล้ว ไม่มานั่งคร่ำครวญร้องหึงๆ เป็นลูกหมาไม่หย่านมอย่างแกหรอก”

“มันเรื่องของผม”

เงินก๊วยซิงตาใส่ ภาพดวงหน้างดงามที่อาบไปด้วยหยาดน้ำตายังคงประทับอยู่ในหัวใจ ประทับแน่นและย่ำเตือนอยู่ทุกเมื่อเชื่อว่าความผิดพลาดของเขาในครั้งนั้นได้พรากคนสำคัญไปจากเธอตลอดกาล สิ่งที่เขาทำได้มีเพียงดูแลเธอในส่วนของเหวินฟงอย่างเต็มที่กำลัง

หากพี่ฟงยังอยู่...คงซื้อลูกพุดที่เธออยากได้มาให้

หากพี่ฟงยังอยู่...คงปลุกกุหลาบแสนงามในสวนไว้เอาไว้เธอ

หากทั้งคู่แต่งงานกัน...คงได้เปิดร้านเบเกอรี่ดังที่เคยวาดฝันไว้
และอยู่ด้วยกันอย่างมีความสุขตลอดไปเหมือนตอนจบในเทพนิยาย...
แต่เป็นเพราะความโง่เขลาของไอ้เงินก๊วยคนนี่คนเดียวที่ทำให้ลายวิมาน
ของคู่รักให้สลายวับไปในพริบตา เป็นความผิดที่ชดใช้ไปตลอดชีวิตก็ยังไม่สาสม!

“อย่าลืมนึกว่าเรื่องของแกก็คือเรื่องของฉัน ส่วน...”

“เรื่องของพี่ก็คือเรื่องของพี่ ผมห้ามยุ่ง ตรรกะโคตรเฮงซวยของ
พี่ ผมท่องจนขึ้นใจแล้ว” เงินก๊วยระบายลมหายใจยาวแทบหมดปอด ถึง
กับลูกพี่ที่ไร รู้สึกเหมือนใช้พลังงานชีวิตมหาศาลจนอายุขัยหดสั้นลงไปเกือบ
ครึ่งทุกที

“รู้ใจพี่เชื่อนหานี้ แกนี่มันน่าจับทำเมียจริงจริง” ชายหนุ่มโหมโรง
สูงใหญ่เข้ากอดเงินก๊วย แล้วแกลังกตจูลงบนกระหม่อมอีกฝ่ายอย่างที่เคย
หยอกกันเป็นประจำตั้งแต่สมัยเรียนอยู่อังกฤษ

“เมียพี่น่าจะมีทั่วราชอาณาจักรแล้ว เว้นผมไว้คนเถอะ”

เงินก๊วยพูดน้อยๆ อย่างไม่สะทกสะท้านด้วยชินชาเสียแล้ว สีหน้า
ของเขาเรียบเฉยจนคนข้างเกล้งแทบหมดสนุกไปในพริบตา

“แกนี่มันเย็นชาฉิบ”

“เอ่อ...ขอโทษนะคะ”

เสียงหวานที่ดังขึ้นจากด้านหลังทำให้บทสนทนาของสองหนุ่มต้อง
ยุติลงแต่เพียงเท่านั้น หย่งเต๋อหันไปมองสาวน้อยที่ผลัดเสื้อผ้าที่สวมมาจาก
โรงพยาบาลเป็นชุดกระโปรงติดกันเรียบๆ สีชมพูที่มีความยาวระดับคลุม
เข่าแล้วนั่งอิงไปซั่วยณะ ดวงหน้าที่แต่งแต้มด้วยเครื่องสำอางอ่อนๆ ของเธอ
ดูสวยหวานเสียจนเขาแทบไม่อยากจะสายตา ยิ่งรวบผมยาวเป็นหางม้าสูง
ด้วยเช่นนี้แล้ว ยิ่งเห็นชัดว่าโครงหน้าของเธอสมบูรณ์แบบเพียใด

“ฉัน...ฉันไม่ได้คิดจะมาขัดจังหวะพวกคุณ แต่...เอ่อ...เห็นว่าพวกเรา
ต้องรีบกลับไปภายในหนึ่งชั่วโมง...” ไอ้คิก้าพูดตะกุกตะกัก ภาพผู้ชาย

ตัวโสดสองคนกอดรัดพิดเหวี่ยงกันที่เห็นตรงหน้าพาให้จินตนาการของเธอ
เลยเถิดไปไกล “พวกคุณไม่ต้องคิดมากนะคะ ฉัน...ฉันเข้าใจ...”

“เดี๋ยว มัน...ไม่ใช่อย่างนั้น...”

หย่งเต๋อเพิ่งรู้ว่าหญิงสาวกำลังคิดเลยเถิด จึงรีบคลายวงแขนจาก
คู่หูแล้วผละออกห่างทันที

“ขอบคุณที่เข้าใจครับ” คำตอบของเงินก๊วยทำเอาลูกพี่ตาเหลือก “ถ้า
คุณเก็บของเรียบร้อยแล้ว เราก็รีบไปกันเถอะครับ”

“ก่อนจะกลับไปโรงพยาบาล ฉันขอแวะไปที่หนึ่งก่อนได้ไหมคะ”
มือบางกระชับสายสะพายกระเป๋าทันแน่นเข้า ดวงตาฉายแววอึดอัดใจ “ฉันต้อง
ทำธุระ มัน...สำคัญมากๆ ด้วย คิดว่าน่าจะไม่มีเกินครึ่งชั่วโมง...”

“ได้ครับ” เงินก๊วยตอบตกลงง่ายเสียจนไอศิกาท้องเลิคว้าวด้วยความ
ประหลาดใจ “ก็...คุณอุตส่าห์ ‘เข้าใจ’ พวกเรานี้ครับ ผมก็ควรจะเข้าใจคุณ
บ้าง”

ชายหนุ่มผายมือให้หญิงสาวออกเดินนำไปก่อน หย่งเต๋อรีบคว้าแขน
ลูกไล่ประจำตัวเอาไว้ทันควัน

“ไอ้เวร! แกพูดอะไรของแก! เดี่ยวยายคุณหนูนั้นก็เข้าใจผิดหรอก!”
หย่งเต๋อคำรามเสียงต่ำเป็นภาษาจีน

เงินก๊วยเหยียดยิ้มยียวนเลียนแบบลูกพี่ “เข้าใจผิดลึ่ตี จะได้อวดปาก
เหยี่ยวปากมังกร ไม่ต้องเป็นหนึ่งในคอลเล็กชันไร้สาระของพี่ พี่บอกเอง
ไม่ใช่เธอว่าไม่ชอบอะไรยี้ดเยื้อ ผมก็ช่วยตัดไฟแต่ต้นลมให้แล้วไง ไม่ดี
เธอ”

“ไอ้เงินก๊วย!”

เจ้าของชื่อตีหน้าเฉยเมยแล้วเดินตุ้มๆ นำหน้าตามไอศิกาไป โดย
ไม่สนใจเสียงสบถที่ดังไล่หลังมาแม่แต่นิดเดียว

รถโฟร์วีลส์ดำเลี้ยวเข้าไปในซอยแคบๆ แล้วจอดด้านหน้ารั้วอัลลอย
ของบ้านหลังใหญ่ที่อยู่สุดซอย

“พวกคุณรออยู่ในรถก็ได้ ไม่ต้องลงไปหรอก ฉันทำธุระเดียวเดียว”
ไอศิกานั่งอยู่เบาะหลังเอ่ยพลางพยายามเปิดประตูรถ แต่เปิดไม่ออกเพราะ
เงินกู้ยืมที่รับหน้าที่สารพัดไม่ยอมกดสวิทช์ปลดเซ็นทรัลล็อกให้ “ปลดล็อก
สิคะ คุณไปป่าน”

“บอกให้เจ้าของบ้านเปิดรั้วให้เราเข้าไปจอดข้างในดีกว่าคุณหนู
ในซอยแคบๆ หากที่กลับรถลำบากแบบนี้ ถ้ามีใครคิดปิดประตูตีแมววิ่งถล่ม
เราขึ้นมา เราได้ตายหมู่แน่”

หย่งเต๋อพูดโดยไม่เหลียวกลับไปมองหญิงสาวที่นั่งนุ่งผ้าอยู่ด้าน
หลัง ดวงตาคมกริบกวาดมองไปรอบๆ อย่างสำรวจตรวจตรา บ้านหลัง
ใหญ่ตั้งอยู่ใจกลางเมือง แถมยังอยู่ในย่านคนรวยแบบนี้ คงเป็นหนึ่งใน
พวกเพื่อนรวยทรัพย์ของแม่ลูกสาวเจ้าพ่อคนนี้กระมัง แต่ดูจากลักษณะ
ที่ตั้งแล้ว มีมุมที่สโนเปอร์น่าจะลอบยิงได้หลายมุมเพราะรายล้อมด้วยตึกสูง
เสียดฟ้าหลายแห่ง แถมรั้วบ้านก็สูงไม่เกินสองเมตร ทั้งยังออกแบบมาให้
โปร่ง มองเห็นสวนด้านในอยู่รำไร บ่งชี้ว่าเจ้าของบ้านเป็นเศรษฐีธรรมดา
ไม่ใช่ ‘คนจำพวกเดียวกับเขา’ ที่ต้องระวังภัยมีต่ออยู่แทบตลอดเวลา

“ตายก็ตาย แต่ฉันต้องทำธุระให้เสร็จก่อน”

ไอศิกานั่งริมฝีปากแน่น เธอไม่ชอบผู้ชายที่ซื่อเน่โง่คนนี้อะเสียเลย
ตั้งแต่เจอหน้ากันเมื่อไม่กี่ชั่วโมงก่อน เขาก็เอาแต่พูดจาขี้ยวนกวนประสาท
แถมยังทำท่าโยโสโอหังवादดีใส่เธอแทบจะตลอดเวลา แต่เมื่อหุบปากเมื่อใด
ก็จ้องเธอตาไม่กะพริบจนเธอรู้สึกอึดอัดไปหมด

“ธุระสำคัญขนาดนั้นเชียว” หย่งเต๋อสะดุดใจกับคำตอบที่ได้ยินจึงหัน
ไปสบตากับเงินกู้ยืมครู่หนึ่ง แล้วชี้ขึ้นไปทีพวงมาลัยรถ “ได้ยินที่คุณหนูสั่ง
แล้วนี่ สอนงการโง่การหน้อยไปป่าน”

สารพัดพยักหน้ารับคำสั่ง แล้วกระแทกฝ่ามือบีบแตรเสียงดังสนั่น

หัวน้ไหว

“นี่พวกคุณจะทำอะไร! หยุดเดี๋ยวนี้ละ!” ไอศิก้าร้องเสียงหลง เธอโผล่เข้าไปเกาะเบาะฝั่งคนขับอย่างร้อนรน “ฉันบอกให้หยุด ไม่ได้ยินหรือไง!”

“หน้าที่ของพวกผมคือดูแลารักขาคุณให้รอดชีวิตแบบครบสามสิบสอง ไม่ใช่สนองคำสั่งของคุณ ฉะนั้นอะไรก็ตามที่จะทำให้คุณตกอยู่ในอันตราย พวกผมคงทำตามไม่ได้หรอกครับ” หย่งเต๋อผินหน้ากลับมามองคนที่กำลังโกรธจัดจนหน้าแดงก่ำแล้วฉีกยิ้มกว้าง “ทำหน้าดีๆ หน่อยสิคุณ เห็นไหม เจ้าของบ้านเขาเปิดประตูรั้วต้อนรับเราแล้ว”

ประตูรั้วอัลลอยค่อยๆ เคลื่อนตัวเปิดออกช้าๆ ตามแบบฉบับประตูที่ถูกติดตั้งระบบรีโมตเอาไว้ เงินก๊วยหยุดบีบแตรแล้วเหลือบมองกล้องวงจรปิดที่ติดอยู่ในมุมอับข้างประตูแล้วส่งสัญญาณให้หย่งเต๋อรู้ สองหนุ่มรีบหยิบแว่นตากันแดดขึ้นสวมปิดบังใบหน้าอย่างรวดเร็ว แม้จะติดฟิล์มดำทั้งคันจนกล้องไม่อาจบันทึกภาพด้านในได้ แต่พวกเขาก็ไม่ยอมเสี่ยงโดยไม่จำเป็น

“อวดดี! ไร้มารยาท! คอยดูนะ ฉันจะฟ้องพี่ทร!”

“อู๊ย...ตามสบาย ผมให้ฟ้องยาวไปถึงศาลโลกได้เลยครับคุณหนู”

หย่งเต๋อลอยหน้าลอยตาพูดเลียนเสียงเล็กแหลมของไอศิก้า จนเธออยากจะร้องกรี๊ดแล้วกระโดดขว่นหน้าเขานัก...คนบ้าอะไรกว่นประสาทเป็นที่สุด!

“อย่าทำนะ ถ้าฟ้องได้ฉันฟ้องแน่!”

ข้อหาหมั่นไส้!

เมื่อรถเคลื่อนเข้ามาจอดด้านในรั้วเรียบร้อยแล้ว เงินก๊วยก็ปลดเซ็นทรัลล็อก แต่ยังไม่ทันก้าวลงจากรถ ไอศิก้าก็ชิงเปิดประตูแล้วกระโดดแผล้วลงไปเสียก่อน

“บีบแตรเสียงดังแสบแก้วหูอะไรขนาดนั้นจะหนูลูกแก้ว ป้าตกอกตกใจหมด”

หญิงสูงวัยเดินจำเท้าตรงมาที่รถด้วยสีหน้ามึนทึบ แม้จะอายุมากแล้ว แต่เจ้าตัวยังคงประทีปโคมด้วยเครื่องสำอางตามสมัยนิยมจนดูสาวกว่าอายุจริงเกือบสิบปี ประกอบกับเสื้อผ้าสีสดใสที่ช่วยทำให้ผิวพรรณเปล่งปลั่งเหมือนคนอายุสี่สิบปลายๆ

“สวัสดิ์ค่ะคุณป้าไฟไล” ไอศิกากะพุ่มมือไหว้เจ้าของบ้านอย่างนอบน้อม “ลูกแก้วต้องขอโทษด้วยนะค่ะที่ส่งเสียงดังรบกวน เผอิญ...ช่วงนี้สถานการณ์ไม่ค่อยดีนะค่ะ ก็เลย...ต้องขออนุญาตเอารถเข้ามาจอดข้างใน”

หญิงสาวพูดอีกอึก เหนินก๊วยหันไปสบตากับหยิงเต๋อที่เพิ่งก้าวลงมาจากรถ พวกเขาประทับใจนิดๆ ที่ไอศิกาไม่รับโยนลูกว่าเป็นความผิดของพวกเขาตน แต่กล่าวขอโทษและยึดอกรับผิดไว้แต่เพียงผู้เดียว

“ช่างเถอะค่ะ ป้า...เข้าใจ...” พิไลรับไหว้แทนๆ ก่อนจะเหลือบมองชายหนุ่มร่างสูงใหญ่ที่กำลังก้าวมายืนคุมเชิงอยู่ด้านหลังหญิงสาวด้วยสายตาหวาดๆ “ตอนแรกป้าก็นึกว่าหนูจะมาแก้ที่เสียอีก ไม่นึกว่าจะยังมี เอ่อ...ป้าหมายถึงมีผู้ติดตามด้วย”

“ทางตำรวจช่วยเป็นธุระจัดหามาให้ค่ะ” ไอศิกาตอบเสียงๆ ดวงตาคู้งามหลบลงอย่างครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง “ลูกแก้วว่าเราไปคุยธุระกันข้างในดีกว่าไหมคะ ตรงนี้คงไม่ค่อยสะดวกเท่าไร”

“โอ้ย...ป้าต่างหากที่ไม่สะดวก พอตีป้ามีแขก กำลังคุยงานติดพันกันอยู่ คุยกันให้เสร็จๆ กันตรงนี้นะค่ะ จะไม่ต้องเข้าไปข้างในหรอก”

คำพูดของพิไลแสดงชัดว่าไม่ต้อนรับผู้มาเยือน ไอศิกามองไปยังโรงรถก็เห็นเพียงรถของพิไลและลูกสาวจอดอยู่เท่านั้น ไม่มีรถของแขกคนอื่นที่กล่าวอ้างแต่อย่างใด

“ถ้าคุณป้ามีแขก ลูกแก้วคงไม่กล้ารบกวนนาน”

เสียงของหญิงสาวสันนิษฐาน ขณะเปิดกระเป๋าทือ หยิบถุงผ้ากำมะหยี่ขนาดเท่าฝ่ามือออกมาแล้วยื่นส่งให้พิไลอย่างลังเล หากเป็นเมื่อครั้งที่บิดายังทรงอำนาจอยู่ พิไลคงไม่กล้าพูดจาตัดรอนกับเธอซึ่งหน้า คงงูลูกจูงไป

หาเธอถึงที่ ไม่ต้องเดินทางมาทั้งที่กำลังตกอยู่ในสถานการณ์ลำบากเช่นนี้

“ก็ไม่ได้รับบวณะโรมากนักหรอกจ๊ะ เพื่อยุ่หนุมาทอนที่ป่ากำลังติดรุระอยู่พอดี”

ฟิไลเหยียดย้อมอย่างคนมีชัยเหนือกว่า พลงรับรูงกำมะหยี่มาเปิดออก แล้วหยิบกำไลทองคำขาวฝังเพชรเม็ดเล็กๆ เรียงซ้อนกันหกแถวขึ้นส่งกับแสงแดด พลิกไปพลิกมาคล้ายกำลังหารอยตำหนิ

ไอศิกาน้ำเสีย เธอเหลือบมองบอดิการ์ตที่ยืนอยู่ด้านหลังด้วยสีหน้ากระอักกระอ่วน ด้วยไม่ยอมให้พวกเขารู้ว่าเธอกำลังทำอะไรอยู่

“คุณป้าคะ...”

“น่ายังงมอยู่นะ” ฟิไลกวักมือเรียกเด็กรับใช้ที่ยืนหลบมุมอยู่ด้านหลังให้นำซองกระดาษสีน้ำตาลขนาดเอสี่มาให้ “ปกติป่าไม่รับของที่ซื้อไปนานหลายปีแบบนี้สินะหรอกนะจ๊ะ ยิ่งเป็นงานสั่งทำแบบนี้ด้วยแล้ว มันขายต่อยากเพราะไซซ์มันพอดีกับข้อมือหนูคนเดียว แต่นี่เห็นว่าที่บ้านหนูกำลังลำบาก ป้าเห็นใจก็เลยจะรับซื้อชิ้นนี้ไว้ก็แล้วกัน ชิ้นอื่นป่าไม่รับแล้วนะ”

“ลูกแก้วกราบขอบพระคุณคุณป้านะคะ” ไอศิกาน้ำแดงกำ ทั้งโกรธทั้งอายที่ถูกฟิไลหักหน้าด้วยการพูดเรื่องส่วนตัวของเธอต่อหน้าเจ้าหน้าที่ของอินเตอร์โพล แต่ต้องพยายามขมอารมณ์เอาไว้ “หนูคงไม่มีชิ้นอื่นมาขายแล้วละคะ แล้วชิ้นนี้ก็เป็นของขวัญชิ้นเดียวที่คุณแม่สั่งร้านของคุณป้าทำให้ ตอนหนูสอบเข้ามหาวิทยาลัยได้ ถ้าหนูมีทางเลือก หนูก็คง...ไม่ขาย”

“โอ แม่คุณ” แม่น้ำเสียงจะลากยาวคล้ายเห็นใจ ทว่าดวงตากลับฉายแววดูแคลนอย่างชัดเจน “ตอนสั่งทำราคามันอยู่ที่สองแสนแก้ว แต่ป้าให้ได้เต็มที่ก็แสนสอง หนูไม่ว่าอะไรใช่ไหม”

“เอ๊ะ...แต่เมื่อวานที่หนูโทรศัพท์มา คุณป้าบอกว่า...”

“แสนห้า ใช่ ป้าบอกว่าให้หนูแสนห้า แต่หนูต้องเข้าใจนะจ๊ะว่าป้าคงไปขายต่อใครไม่ได้หรอก นอกจากแกะเพชรไปทำเครื่องประดับอื่นแทน ต้องเสียค่าช่าง ค่าขึ้นแบบอีกสารพัด นี่ก็ถือว่าป้าช่วยเหลือหนูเต็มที่แล้วนะ”

หย่งเต๋อรู้สึกหงุดหงิดนิดๆ เมื่อได้ยื่นอีกฝ่ายทวงบุญคุณพร้อมกดราคาไปในตัว เท่าที่เขาประเมินผ่านๆ ด้วยสายตา กำไลเพชรวงนั้นน่าจะมียสนหราคามากกว่าห้าแสนบาทด้วยซ้ำไป ถึงจะวงเล็กไปสักนิดตามขนาดข้อมือบอบบางของไอคิก้า แต่เพชรน้ำงามมาก แสดงว่าผ่านการคัดเม็ดอัญมณีมาอย่างพิถีพิถัน อีกทั้งเจ้าของยังดูแลรักษาเป็นอย่างดี ถ้าไม่ร้อนเงินนัก ก็น่าจะไปขายคนอื่นที่เต็มใจให้ราคาดีกว่านี้มากกว่า

“ลูกแก้วเข้าใจค่ะ” หญิงสาวเฒ่าริมฝีปากแน่นจนเป็นเส้นตรง ขณะมองซองเงินที่อีกฝ่ายยื่นมาให้ตรงหน้าก่อนจะรับมันมาด้วยสีหน้าที่ปรับให้เรียบเฉย แต่ดวงตาแดงก่ำเหมือนน้ำตาจะหยดเสียเดี๋ยวนั้น “กราบขอบพระคุณคุณป้าอีกครั้งนะคะที่กรุณาช่วยเหลือ”

“ไม่เป็นไรหรอกจ้ะ คนกันเอง ยังไงก็ขอให้คุณพ่อหนูหายไวๆ ก็แล้วกันนะจ๊ะ ค่ารักษา ค่าผ่าตัดสมัยนั้นมันแพงมาก ป้าเข้าใจว่าหนูคงลำบากพออยู่”

น้ำเสียงเยาะหยันและแววตาเหยียดหยามนั้นไม่อาจทำให้ไอคิก้าสะเทือนใจไปได้มากกว่าที่เป็นอยู่อีกแล้ว เธอรู้ว่านี่คือสัจธรรมของโลก ยามยิ่งใหญ่คับฟ้า เปี่ยมอำนาจบารมี มั่งมีเงินตรา ผู้คนที่พากันนับหน้าถือตาพร้อมมอบของกำนัลให้เพราะหวังผลประโยชน์ แต่เมื่อเสื่อมอำนาจ หมดทรัพย์สิน คนเหล่านี้ก็พร้อมตีตัวจากโดยไม่เหลียวกลับมามองความหลังครั้งยังหวานชื่นเลยแม้แต่นิด

“ถ้าอย่างนั้นหนูลาเลยนะคะ คุณป้าจะได้คุยธุระกับแขกต่อ”

หญิงสาวพนมมือไหว้พิไลเป็นครั้งสุดท้าย ดวงหน้าเล็กเรียวเชิดขึ้นอย่างทะนงตนแล้วหันหลังกลับเดินไปที่รถ เหนียวัยสิบสามขวบๆ ตามไปเปิดประตูรถให้หญิงสาว เธอหันมามองเขานิดหนึ่งแล้วยิ้มเจือด้วยความรู้สึกหลากหลายสับสนปนเปกัน ทั้งอับอาย ทั้งเสียใจ และ...รู้สึกขอบคุณที่เขาให้เกียรติเธอต่อหน้าพิไล

“เหนียว” หย่งเต๋อส่งเสียงเรียกเมื่อเห็นว่าเหนียวปีดประตูรถเรียบร้อยแล้ว

แล้ว ดวงตาคมกริบมองตามแผ่นหลังของหญิงสูงวัยที่เดินวนวนดกกลับเข้าไปในบ้านแล้วเอ่ยต่อด้วยน้ำเสียงราบเรียบยากจะเดาถึงความรู้สึกที่ซ่อนอยู่ “ส่งคนไปซื้อกำไลวงเมื่อก็ให้ฉันด้วย ถ้าจำไม่ผิด ร้านนี้น่าจะเป็นร้านเดียวกับที่อาหิงหิงสั่งทำของขวัญให้แม่ฉันนั่นละ”

“พี่จะซื้อไปทำไม”

เงินก๊วยขมวดคิ้ว รู้สึกสังหรณ์ใจชอบกล แต่อีกฝ่ายกลับฉีกยิ้มกว้างแล้วใช้นิ้วชี้ต้นแขนตาขึ้นให้เห็นแนวต่ายยวนอย่างชัดเจน

“เรื่องของแกก็คือเรื่องของฉัน แต่เรื่องของฉันก็เป็นเรื่องของฉัน ถ้าไม่อยากโดนเตะก็ทำตามทีฉันสั่งเถอะนะ!”